11. Årg. 1 November 1906. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

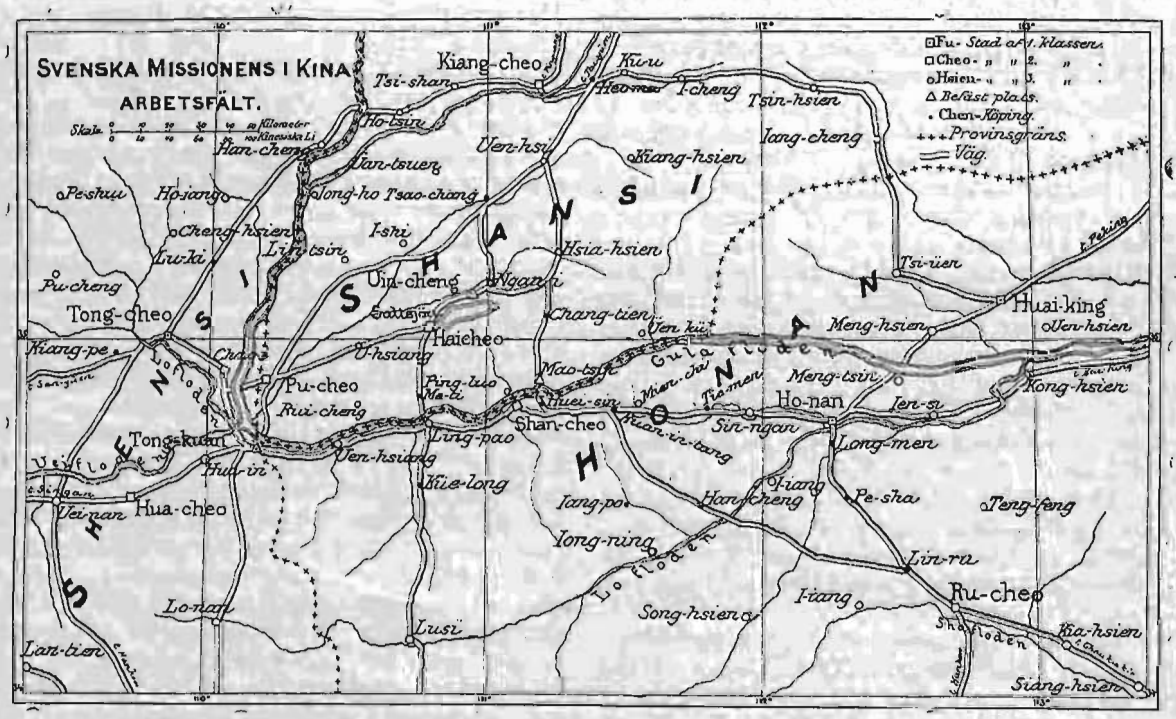

Innehåll:

»Honom, som älskar oss.» — Det moraliska mörkret i de svartes världsdel. — Brefafdelningen. — På rekreationsresa. — Från hemarbetet. — Josefa. — Judarne och Palestina. — Litteraturanmälan. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Försäljning för Svenska Missionen i Kina. — Annons.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

"Honom, som älskar oss."*

»Honom, som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod, och har gjort oss till ett konungadöme, till präster åt Gud och sin Fader, honom vare ära och makt i evigheters evighet, Amen.» Uppb. 1: 5, 6.

När aposteln Johannes utbrister i detta högstämda lofprisande, sker det nästan oväntadt, om vi nämligen ge akt på de näst föregående verserna. Men orden blifva om möjligt mycket mäktigare just därför, att de komma såsom ett plötsligt utflöde från ett öfverfullt hjärta. Han kan icke undertrycka, hvad som så mäktigt rör sig inom honom.

Kanske var det ock så, att aposteln Johannes, då han, enligt femte versens första del, uttalat det dyra Jesusnamnet, märker, hvilken verkan det namnet har på de himmelska härskarorna, hvilka blott behöfva höra det namnet för att besjunga det. När han hör, huru namnet besjunges, kan han icke tiga utan blandar sin röst med i den stora kören i härligheten. Sålunda fingo vi åt oss bevaradt ett eko af den lofsång, som höres omkring tronen. Det är för öfrigt en i hela Uppenbarelseboken genomgående tanke, att vi från jorden ha att gifva åt Herren den makt, den ära, den härlighet och det välde, som honom tillkomma.

Men i dessa verser framhålles något särskildt, som vi ha att prisa Herren för. Aposteln omtalar tre under — ty såsom *under* tedde de sig för hans hjärta. Först säger han om Herren Jesus, att han *älskar oss*. Det ligger icke blott tacksamhet i hans ord, när han säger detta, utan nära nog en ton af förvåning. Och om vi tänka på att orden skrefvos åtminstone ett 50-tal år efter Jesu död, så kunna vi förstå, att detta för aposteln måste vara ett ämne icke blott till outsäglig glädje utan äfven till salig förvåning. Jesus hade dött och blifvit begrafven. Men äfven sedan dess hade han visat sig älska lika mycket, som han gjorde, innan han dog. Hans kärlek hade bevisat sig vara starkare än döden, och detta var för aposteln ett ständigt lika stort under.

Det kan och bör också väcka vår synnerliga förvåning, att Jesus *älskar*. Vi må lägga märke till att det står icke: »har älskat». Det veta vi, att han har gjort, ja, att han älskade så, att han utgaf sig själf för oss. Men det säges icke här. Det står, att han *älskar*. Och det är tydligen det, som uppfyller apostelns själ med tillbedjan. Kan Jesu kärlek alltfort väcka äfven vår förvåning? Den väcker deras förvåning, som för första gången få syn på den. Och har man sett, huru den för en hedning tett sig såsom en soluppgång från höjden, och sett, huru denna soluppgång verkat på hans förmörkade själ, glömmer man det aldrig. Vi kristna däremot ha blifvit så förtrogna med evangelii härlighet, att vi snart nog icke kunna bringas i tillbedjan och ett högljudt beprisande däraf. Det bör dock vara oss till hjälp att tänka på, huru denna kärlek visat sig oberörd af allt, hvad inskränkning och begränsning heter på alla andra områden i lifvet. Jesu kärlek låter sig hvarken instängas, afkylas eller uttömmas. Den är densamma i dag, som då han utgaf sig själf i döden för oss. Vi kunna säga, att denna hans kärlek fördrager allt, tror allt och hoppas allt. Ja, Jesu kärlek har *fördragit* allt, och det vill icke säga litet ty vi hafva satt den på de allra hårdaste prof. Men den har bestått dem. Och under det den fördragit allt, har den *trott* allt och *hoppats* allt med afseende på oss.

För några år sedan fick en klass i ett af våra läroverk till uppgift att skrifva en kria öfver ämnet »vänskap». En af eleverna hade i synnerhet en skön tanke i sin kria. Han skref bl. a.: »En ***vän*** är den, som vet allt om mig och ändå älskar mig.» Det är, hvad vi kunna säga om Jesus. Han vet allt om oss, och ändå älskar han oss. Människor ha ofta svårt att älska oss, därför att de se så mycket oälskligt hos oss. Men Jesus, som ser mycket mer hos oss än någon människa, älskar ändå. Herren gifve oss nåd att häpna öfver och tillbedja en sådan kärlek!

Det andra undret, som framhålles, är detta, att Herren också har *tvagit oss* eller *löst oss från våra synder i sitt blod*. Säkert hade aposteln fått ett mycket djupt intryck af Jesu ord vid den sista aftonens samvaro med sina lärjungar, då han tvådde deras fötter och sade till Petrus: »Om jag icke tvår dig, har du ingen del med mig.» Om vi tänka oss detta, förstå vi ock, att han, när han sedermera såg blod och vatten flyta från Jesu öppnade sida, måste ha tänkt: »Detta är reningskällan! Det är i detta blod, jag skall kunna blifva löst och tvagen från min synd och så ha del med honom.» Och nu besjunger han detta och framhåller det såsom ett under, som väcker hans saliga häpnad. Det bör äfven för oss vara ett ämne till tacksägelse, att blodet icke blott *har* utgjutits till syndernas förlåtelse, utan att det alltfort renar från synd. Ja, Gud vare pris, att blodet har samma renande kraft i dag både med afseende på oss själfva och vårt arbete för Guds rike, som det hade på apostelns tid! Ägde icke det blodet makt att lösa oss och två oss rena från syndens besmittelse, så skulle det se hopplöst ut icke blott med afseende på oss själfva, utan äfven med afseende på vårt arbete.

Det sista, aposteln framhåller såsom ett under, är, att Herren har *gjort oss till ett konungadöme, till präster åt Gud och sin Fader*. Ja, äfven öfver detta prisar han Herren i högstämda lofsångstoner. Och det är ett under. Att vi ha blifvit gjorda till konungar och präster, det ter sig knappast som ett lika stort under för en hedningkristen, som det gjorde för en judekristen. Judarne hade synnerligen höga tankar om dessa Herrens smorda tjänare. En konung i Israel skulle skilja sig från alla andra folks konungar i det stycket, att han icke skulle regera efter sin egen vilja utan efter *Guds* vilja och sålunda förverkliga Guds planer för sitt rike. Han var lika mycket Guds undersåte och lika

* Föredrag af herr Joh. Rinman vid S. M. K:s höstmöte i Stockholm den 14 okt. i kyrkan vid Floragatan.

mycket förpliktad att lyda Gud och böja sig under hans vilja som den enklaste ved- och vattenbärare i Israel. Han kunde icke regera andra utan att själf vara regerad af Gud. Den konung i Israel, som afvek härifrån, misslyckades fullständigt. Så kunna icke heller vi vara konungar åt Gud och till fromma för hans rike, om vi icke själfva böja oss under honom såsom vår konung. Hvilken makt är väl för öfrigt oss såsom konungar gifven? Kärlekens och endast kärlekens. Vilja vi, regerade af Herren, bruka denna makt, då skola vi få öfvertaget, men endast då.

Vi äro slutligen, säger aposteln, gjorda till *präster* åt Gud. Vi kunna dock icke heller vara präster, om vi icke fatta, att det är åt *Gud*, som vi äro gjorda därtill. Det är inför Gud, vi hafva intagit vår ställning för att i främsta rummet främja och bevaka hans intressen bland människor. Och nu är detta för aposteln så mycket mer ett ämne till tacksägelse och förvåning, som han vet, huru ofantligt trångt rum vi hafva i våra hjärtan för vår Guds angelägenheter. Vi hafva i allmänhet stort utrymme för alla andra intressen, i synnerhet för våra personliga. Men när det gäller Guds rike, hans ära och intressen, ha vi knappt ett litet hörn ledigt. Ack, vi känna detta med oss litet hvar! Och då är det ju så mycket underbarare, att Herren af oss, själfviska, kan göra konungar och präster åt Gud för att bland människor på jorden främja sina intressen.

Må han få göra det med oss och äfven genom vår samvaro i dag bereda större plats för sin sak i våra hjärtan! Ja, må vi se de under, som Johannes såg och bringa Jesus vårt hjärtas tillbedjan, ty han allena är värdig att hafva makt och ära, han, »som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod!» Amen.

Det moraliska mörkret i de svartes världsdel.*

I.

Detta mörker är så tätt, att man, som det heter, rent af kan »taga därpå med händerna». Hedendomen når i denna världsdel på många ställen sitt djupaste djup. Vidskepelse, grymhet, dyrkan af onda andar, sedeslöshet, lögn, stöld, månggifte, slafveri — allt detta utgör för tre femtedelar af Afrikas befolkning deras religion.

Ett mindre antal hålles i bojor af en annan religion — Islams. Och dock erbjuder just denna religion ett problem, som är ännu svårare att lösa än hedendomens. Islam har uti sig något litet af sanningen, i det den som föremål för tillbedjan framställer blott *en* gud, således icke fostrar sina anhängare till afgudadyrkare. Dess bekännare äro äfven finare, intelligentare, mindre vilda och förnedrade än hedningarna. Men denna religion endast förfinar de laster, den icke kan utrota, och gör syndaren blott ännu mer högmodig och själfbelåten med sitt »aktningsvärda» lif. En muhammedan sade en gång till en europé: »Ni få icke bära våra kläder. De äro oss gifna af Gud för att uttrycka karakteren i vår religion, liksom edra kläder uttrycka karakteren i eder religion. Våra kläder äro vida, lätta och fladdrande; sådan är ock vår religion. Vi kunna stjäla, ljuga, begå äktenskapsbrott och göra, hvad vi vilja, och vår profet skall på den sista dagen ställa allt till rätta åt oss. Edra kläder äro lika eder religion: åtsittande, trånga och stramande.»

Den lättböjde hedningen blir lätt en fanatisk muselman men som sådan mer oåtkomlig än någonsin för evangelium.

Det så djupt rotade månggiftet och slafveriet göra missionens uppgift i hög grad invecklad. Dessa båda urgamla plägseder hafva för de infödda blifvit en vana, som gjort dem hårda och känslolösa. Icke nog med att de finna ett stöd i lustan, lättjan och girigheten, de hägnas äfven genom många folks lagar.

Beröringen med orena och samvetslösa, hvita köpmän och tjänstemän hindrar äfven storligen de inföddes omvändelse och inför nya laster och sjukdomar. Den »hvita faran» är ofta värre än den »svarta». Det moraliska tillståndet bland européer är ofta nog sådant, att det är skamligt till och med att tala därom. Civilisation är därför alltför ofta för negern liktydig med ett ännu djupare moraliskt förfall. Hvilka materiella fördelar, som än må komma Afrikas folk till del genom att landet underlägges de hvita, är vinsten mycket tvifvelaktig på grund af de hvitas inflytande i moraliskt och andligt afseende. Den belgiska regeringen t. ex. har i Kongo infört ett slafveri, en grymhet och ett våldsregemente, som göra tillståndet i landet värre, än det någonsin förr har varit. Portugiserna hämma ofta missionsarbetet, i det de tvinga unge män i missionens skolor att lämna dessa för att som soldater egna sig åt regeringens tjänst. Slafhandeln fortsättes genom »arbete på kontrakt». Ja, de främmande myndigheterna tyckas icke sällan stå i förbund med laglösheten i stället för att motverka denna genom ett upplyst och humant styrelsesätt. En europeisk tjänsteman erkände äfven öppet, att han hade »lämnat sitt samvete hemma», och många handla, såsom vore detsamma fallet med dem.

Rusdryckshandeln, som införts af de hvite, är fasaväckande. Under 4 år hafva öfver 135 millioner liter spritvaror utskeppats från Europa och Amerika såsom hjälp till Afrikas civiliserande! Islam kommer med svärdet i ena handen och koran i den andra. För de infödde synes det ofta, som om kristendomen komme med bibeln i ena handen och buteljen i den andra. Infödde höfdingar protestera ofta och bedja, att deras land icke måtte öfversvämmas med brännvin, emedan detta inom kort skall utrota deras folk.

Rasfrågan är naturligtvis också en ganska allvarsam sak. De hvita medgifva icke de svarta någon slags likställighet. Den svarte behöfves blott såsom grofarbetare, och endast sällan har han verklig utsikt att nå en högre ställning. Kineser och indiska kulier utträng afrikanen från det arbete, som är nödvändigt för hans utveckling. Häraf har uppstått den »etiopiska rörelsen» med motto: »Afrika för afrikanen» — en rörelse, som är fullkomligt naturlig men liksom boxarrörelsen i Kina kan blifva farlig, om den brukas i fanatismens och våldets tjänst. Blir Afrika en gång uppväckt, torde det taga en bitter hämnd för århundradens lidna oförrätter.

* Ur Missionary Review.

Katolicismen försvårar missionsarbetet här såsom i alla andra land genom sin stora ofördragsamhet. Sedan Madagaskar hade kommit under fransk öfverhöghet, förföljdes de infödda kristna, och blef det trångt äfven för de missionärer, som förut gjort så mycket för madagasserna. Den påfliga bulla, som för 30 år sedan utgafs mot de protestantiska missionärerna i Kongo, visar äfven alltför väl, att inkvisitionens ande tyvärr ännu lefver kvar.

Afrikas enda hopp är kristendomen i en ren form. I och med evangelium skola äfven goda och rättfärdiga lagar införas, slaf- och rusdryckshandeln upphöra och Afrikas pånyttfödelse äga rum. Ett af de bästa vapnen mot Islams inflytande är de kristna skolorna. Där dessa vinna insteg, där förlorar alltid Islam i välde.

Brefafdelningen

Hoiang den 17 aug. 1906.

Kära vänner!

Vi hafva en Gud, som hjälper!

Länge har jag känt mig manad att sända en hälsning med ett varmt tack för edra förböner.

Jag vet, det skall glädja eder höra, att han, som sagt: »Bedjen, och eder skall varda gifvet», äfven nu uppfyllt sitt löfte genom att gifva mig den hjälp, jag hittills behöft under mina studier af språket.

Kommen nu ihåg mig i fortsättningen, att Herren må föra mig framåt och göra mig till välsignelse!

För något öfver en vecka sedan kommo syskonen Bölling och jag hit till Hoiang. Som I nog veten, har denna station sista tiden varit i saknad af någon bofast missionär, och vi glädjas öfver att Gud nu synes ha beredt en ljusare tid för denna plats, som äger blott några få troende. Bedjen äfven för arbetet här!

Nu har jag snart tillbragt min första sommar i Kina, men som det i år varit ovanligt låg temperatur och mycket regn, måste jag väl tro syskonens ord, att jag »ännu ej haft någon sommar».

Regnet har nu en tid hotat att förstöra den rika höstskörden, och folket har ropat till regnguden. Vi hafva åkallat vår Gud och nu några dar haft anledning prisa honom äfven för regnets upphörande.

»Det var du, som lät källa och bäck bryta fram; du lät ock starka strömmar uttorka», Ps. 74: 15.

Innerliga fridshälsningar från syskonen Bölling och

Eder i Herren

Judit Gustafsson.

* * *

Ur ett privat bref.

Hoiang den 20 augusti 1906.

Käre broder!

Guds frid!

Hela sommaren är nu snart förgången, och har den varit växelrik nog för oss liksom för flere af våra syskon, som Herren pröfvat ganska hårdt. Syskonen Tjäders ha mistat sin lille Ivar, och Stålhammars lille Johannes har hela sommaren så godt som sväfvat mellan lif och död. Ännu är utgången oviss. Denna regniga väderlek har visserligen skonat oss från någon egentlig värme men har varit ganska ohälsosam och frestande i synnerhet för de små, — allra mest för dem af syskonen, som måst bo i grottor. — Äfven vår lilla flicka har haft ett lindrigare dysenterianfall. Hon är ännu ej fullt bra men är dock bättre än i Tungchow. Vi äro nämligen sedan 14 dagar här i Hoiang på vår nya arbetsplats. I slutet af juni bestämdes vår hitflyttning, ehuru den till följd af vissa omständigheter blifvit fördröjd tills nu. Det var ej utan stor saknad, som vi lämnade Tungchow med dess vänkrets och oss kärt vordna arbete. Men vi kände, att Herren kallat oss att gå hit, där behofven äro så stora, och där sista året inga utländingar varit bofasta. Som vägarna hit på grund af stigningen äro rätt besvärliga och nu voro särskildt svåra på grund af regnet och leran, var det nog med nöd, som de med möbler och husgerådssaker lastade vagnarna togo sig fram. I synnerhet var det svårt att komma igenom en dalgång 5 li (1 fjärdingsväg) härifrån. Backarna äro så branta på båda sidor om dalgången, att t. o. m. en fotvandrare i regnig väderlek, då foten slinter i leran, med möda kan krafla sig upp för de 3 à 400 meter långa stigningarna. Genom att spänna 8 à 9 djur för flyttvagnarna lyckades det dock få upp dem. När vägen är torr, och således bättre fotfäste ges, kunna 3—4 åsnor draga upp ett vanligt flyttlass.

Flickskola hoppas min hustru i höst få öppna här, då vi fått en närliggande, för ändamålet mycket lämplig gård. Församlingen består endast af några få medlemmar, ganska svaga och väl i behof af hjälp och omvårdnad. Vi längta mycket efter att Guds Ande skall få stärka dem till deras inre människa och göra dem till salt i deras olika omgifningar.

Ej så litet folk har kommit till våra möten, och en viss mottaglighet har förmärkts. I allmänhet är nog stämningen i staden och häromkring mycket litet till vår fördel. Den närvarande mandarinen är ingalunda vänligt stämd mot oss, och detta inverkar också på folket. Herrens högra hand kan dock allt förvandla. Om blott evangelium finner väg till enskildas hjärtan, betyder ju den allmänna meningen ej så mycket. — Säkert finnas många, som äro intresserade för detta arbetsfält, alltsedan vår syster Sigrid Mac Lean, född Bengtsson, arbetade på denna plats, och som i bön bära dess nöd på sina hjärtan.

Med varma hälsningar från min hustru och fröken Gustafsson, som också åtföljt oss hit och f. n. är upptagen med sina studier.

I Herren tillgifne

Jakob Bölling.

På rekreationsresa.

IV.

Af *R. Bergling.*

Från Tungchow-fu till Sian-fu.

På resor i Tungchow-distriktet och väster ut märker man genast, att välståndet där är större än i öfriga trakter i allmänhet i norra Kina.

I Weinanhsien-distriktet tyckes välståndet ha nått sin höjdpunkt. Det var en njutning för ögat att se de rika, för vinden vajande hvetefälten, de i allmänhet väl bibehållna husen och murarna omkring byarna samt särskildt de många större cypressgraflundarna med däråt befintliga monument, ofta kolossalt stora samt försedda med rika bildhuggerier.

Vid en af dessa större lunder iakttogo vi, förutom de portar af vackert huggen sten, ända till 20 à 30 fot höga, som reste sig midt framför hufvudgrafvarna, äfven i sten uthuggna altaren framför hvarje större grafkulle. Till dessa grafkullar ledde ock alléer, bildade af höga, lummiga cypresser, mellan hvilka voro uppresta i sten uthuggna elefanter, hästar, hållna i betslen af betjänter, bockar, mulor och närmast grafvarna uppvaktande män och kvinnor, allt i sten.

Så älskar den rike kinesen att efter döden, ja, då ofta mer än i lifvet, lysa med sin härlighet. Dock, rost och mal, väder och vind hade redan satt förgängelsens stämpel på dessa monument.

Ett stycke längre fram påträffade vi under vår resa en alldeles ny graf, som för sin storlek, d. v. s. den massa jord, som var uppkastad, tilldrog sig vår uppmärksamhet. På förfrågan fingo vi ock veta, att denna graf i intet afseende stod efter de nyss skildrade i prydlighet. Detta påstående syntes oss underligt, då vi icke kunde upptäcka annat än ett litet berg af gul jord och en mängd tält, som efter begrafningen ej ännu hunnit nedtagas. Men vi upplystes om att 20 à 40 fot under jorden åtskilliga dyrbara bildhuggerier blifvit nedsatta tillika med den döde, och att nu återstod blott att plantera cypresserna ofvan jord. Vi fingo också veta, att denna graf, afsedd för en ensam, hög mandarin, utgjordes af flera murade kamrar, invändigt bonade med 3 tums tjocka cypressplankor, hvilka sedermera målats och fernissats, så att väggar, golf och tak bildade en hel, lackerad yta. Kamrarna hade också försetts med allehanda eleganta möbler och prydnadspjeser. Och för att den döde skulle vara säker på att få hvila i ro och behålla, hvad han medfört i grafven, hade denna försetts med en ytterdörr af sten, inpassad i ett för graföppningen nedsänkt större klippblock. Dörren var ock försedd med en hemlig regel, som, då den slogs igen, föll ned och för all framtid omöjliggjorde dess vidare öppnande.

Huru lycklig ansågs nu ej denne man af ortens befolkning, och huru många tusen afundades honom icke! Men genom mig gick en känsla af vemod. »Arme man», tänkte jag, »din lott är nu tvifvelsutan den rike mannens!»

Att såsom ämbetsman i Kina *lefva* som en kristen ligger nämligen *ännu* utom möjlighetens område. Därför äro ock ännu utsikterna för en ämbetsman att *dö* som en kristen oändligt små.

Under det min hustru och jag reste vidare, kunde vi efter hand skönja de ända till 4 tusen år gamla kejsargrafvarna, som finnas rundt omkring den gamla hufvudstaden och höja sig som små berg öfver den annars så jämna Sianslätten. På afstånd tycktes somliga af dem betydligt öfverstiga 100 fot i höjd och 300 fot i längd. Oemotståndligt trängde sig den frågan på oss: »*Hvad gömmes i dessa grafvar*, då så mycket kan gömmas i en vanlig ämbetsmans?»

Huru gärna hade vi ej gjort en titt in i dessa grafkamrar framför allt för att å där befintliga stenmonument få läsa Kinas gamla historia så långt tillbaka som t. o. m. två tusen år före Kristus! Men så länge konfucianismen är statsreligion i Kina, eller rikets delning ännu icke förverkligats, hållas dessa helgedomar dolda för de intresserades blickar. Törhända skall i en snar framtid den därinom förvarade historien komma att nedbryta åtskilliga af den »högre kritikens» på *sanden* uppförda tankebyggnader.

Med skäl kan man ju vänta att där finna Jafets släktregister, ty om »Jafets afkomlingar» säges ju, att de »befolkade östern»; vidare torde man finna berättelsen om »floden» m. m.

Hvad »syndafloden» angår, har hvarje beläst kines, som jag träffat i Kina, haft kunskap därom. T. o. m. det kinesiska språket kan anses bekräfta den bibliska framställningen däraf. Så t. ex. är skriftecknet »Ch'uan» = båt (ark) sammansatt af 3 urtecken: det första, »Cheo», betyder färja eller timmerflotte, det andra »Keo» betyder mun eller person och det tredje »Pah» är siffran 8. Som talet 8 — i olikhet med t. ex. 7 i Skriften — icke har mer än vanligt bruk i det kinesiska språket, kan man ej undgå att fråga: »hvarför skulle just urtecknen *8 munnar* (*8* personer) förenas med skriftecknet för färja för att få betydelsen passagerarbåt, om icke därför att det kinesiska språkets skapare därigenom velat bevara i minnet, huru den rättfärdige Noa och hans familj räddades, medan den »gamla världen» förgicks?

Tungchowfu den 4 sept. 1906.

Dyra missionsvänner!

»*Alla Herrens vägar äro nåd och sanning.*»

Två år voro mina tältpluggar nedslagna i Hancheng. I maj 1904 kom jag dit. Huru vänligt mottogs jag ej på den trefliga kapellgården af de kära kineserna! Med icke så liten nyfikenhet hade de väntat den »nye läraren». Han skulle ju stanna hos dem, bli deras. Rundt omkring mig ljödo fridshälsningar. Ett »pingan» kunde ju också jag säga — till deras stora förvåning. Men de kommo snart underfund med att det egentligen var det enda, och så måste de ta sig an den nye, »döfstumme» läraren. Huru gladdes jag ej, då jag några dar senare hörde bibelkvinnan i en krets af knäböjande kvinnor med hög och innerlig röst bedja Gud »öppna min mun»! Med hvilket intresse väntade de ej sedan bönhörelse! Och när ändtligen den dag kom, att jag vågade »öppna min mun» och leda ett bönemöte, hvilka tacksamma åhörare hade jag ej! Efter mötets slut hörde jag dem, dessa österländska naturbarn, sorla om hvarandra: »I sanning bra!» — i häpenheten öfver att jag kunde öppna munnen bortglömde de alla fel och all kritik. Således har äfven språkstudiet sina ljusa och för oss dyrbara sidor.

Men vi lefva icke endast ibland kineser härute. Likt härliga oaser hafva vi på S. M. K:s fält flera sköna hem, där kristliga tänkesätt och dygder blomstra och sprida sin doft, en icke ringa mission i denna hedendomens öken. Den lilla missionsstationen och missionärshemmet i Hancheng är en sådan oas. Huru har det ej förunnats våra syskon där att sprida solljus och glädje omkring sig! Huru hafva ej tron och hoppet och förmågan att se det ljusa

i lifvet eldat och inspirerat dem! Det sköna, som finnes i missionärens hem och hvardagslif, bäres af hundra, ja, tusen munnar till lika många hem och bär sin frukt. Hedningen ser mer än han hör, Matt. 5: 16. Så hafva ock i likhet med de gamla templen, som alltmer falla i ruiner, många sekelgamla fördomar fallit, och känslor af sympati och förståelse trädt i stället.

Vid ett af de första besök, broder Bergling gjorde i Hancheng, skickade stadens garnisonsbefälhafvare de strängaste order till den värdshusvärd, som härbergerade B., att ej taga emot utländingen. Denne man har sedan blifvit totalt förändrad och öppet visat sig som en vän till oss. När han fick höra, att jag skulle resa, kom han upp för att säga farväl, ehuru detta enligt den kinesiska etiketten blott är den resandes plikt. I dagningen, den morgon jag skulle resa, skickade han mig ock en kinesisk festfrukost. Detta gick dock ej utan svårighet. Norra stadsporten, utanför hvilken missionsstationen är belägen, var nämligen stängd och förseglad med officiellt sigill, detta emedan det regnat för mycket. Regnar det för litet, förfares på liknande sätt med södra stadsporten, allt naturligtvis i förening med vissa ceremonier och afgudadyrkan. Nu hade emellertid denne forne fiende mod att bryta sigillet och öppna porten blott för att få visa en utländing litet vänlighet!

Det gällde nu att lämna denna så minnesrika och kära plats, det gällde att skiljas från dessa vänner, som varit så trogna i förbön och kärlek. Ehuru det egentliga afskedstagandet blifvit utsatt till stormötet den 7 okt., var det en hel liten skara kineser, som eskorterade mig ett långt stycke. Jag tycker mig ännu se deras småleende, men något förlägna ansikten, då jag i min okunnighet, så artigt jag kunde, sade: »Varen så goda och *stån* här!» i stället för att säga: »Varen så goda och återvänden!» Sedan togo broder B. och jag farväl. Månne det icke var en liten predikan för kineserna att se, huru vi omfamnade hvarandra så hjärtligt, att tårarna kommo oss i ögonen? Sådant är ingen hvardagssyn i Kina.

Så styrde jag färden söderut till Tungchowfu. Det var nämligen »vaktombyte». Syskonen Bölling flyttade norrut till Hoiang, en stad i Hanchengs missionsdistrikt, som var synnerligen i behof af kvinnliga missionärer. I Hoiang finnes ock en lämpligare plats för flickskolan än den, som användts i Tungchowfu.

I detta distrikt pågår ett ganska stort och lofvande arbete, som synes lifskraftigt och förhoppningsfullt, ty de självfunderhållande principerna gripa alltmer omkring sig. Men en hälsning från denna åkerteg får jag gömma till en annan gång.

Eder i Jesu tjänst lycklige
Nath. Högman.

Från hemarbetet.

Svenska Missionen i Kina firade sönd. d. 14 okt. sitt *höstmöte* i kyrkan vid Floragatan i Stockholm.

Föredrag höllos af bröderna *Joh. Rinman* och *E. Folke*, hvarjämte missionssekreteraren *J. Holmgren* lämnade meddelanden från fältet och hemarbetet.

Innan mötet afslutades, fingo de församlade med *Dr Karl Fries och hans fru*, som inom kort anträda en resa till Östern och hoppas få besöka S. M. K:s missionsfält, tillfälle att skicka därvarande missionssyskon en kärlekens hälsning och ett minnesord, Es. 41: 10. Dr Fries lofvade med glädje att framföra denna hälsning och anhöll tillika om förbön för sig och sin fru under den långa färden. (Flere olika missionsfält komma att besökas i Indien, Japan och Kina).

Josefa.

En krympling i Kongo.

För omkring tio år sedan, då ett engelskt missionssällskap sökte vinna fast fot i Kongofristaten, tog den lilla skaran af banbrytare till utgångspunkt en plats, belägen omkr. 160 sv. mil från flodens mynning, på den punkt, där Kongofloden skär ekvatorn. Från den station, som här grundades, skulle lif och ljus spridas till ett folk på 10 millioner själar, af hvilka de allra flesta »sutto i mörker och dödens skugga». Ett annat missionssällskap hade en tid verkat i denna trakt och just på den ofvannämnda platsen haft en station. Nu var den öfvergifven och bestod af blott en liten utröjning i skogen och några halmtäckta hyddor. I en af dessa bodde en hjälplös krympling, af hvilken de nya missionärerna icke tyckte sig hafva något att hoppas, men som i Guds hand skulle bli ett märkligt redskap till själars frälsning.

Den svarte Josefa hade kommit till världen kort efter det de första upptäckarne låtit en strimma af ljus falla öfver det mörkaste Afrika. Han var en slaf. Etioperna hafva nästan alltid antingen själfva varit slafvar eller ock gjort andra till slafvar. Slafhandeln, detta »världens öppna sår», kan ännu sägas vara den sjukdom, som »tär på Afrikas hjärta». Såsom slaf kom Josefa vid helt unga år till Bankundufolket, ett för honom främmande folk med ett främmande tungomål. Här blef han efter någon tid friköpt af en engelsk missionär, hörde evangelii glada budskap, mottog det i tron och antog i dopet namnet »Josefa». Under de därpå följande åren fick han riktigt pröfva på, hvad »bedröfvelsens ugn» vill säga. En fruktansvärd sjukdom angrep honom nämligen. Musklerna sammandrogos till följd af olidliga smärtor, och härunder bröts hans ena ben. Kroppen betäcktes med etterbölder, hvilkas ärr för lifvet vanställde hans ansikte. Och icke nog härmed, hans hälsa var från denna tid fullkomligt bruten. Han var en obotlig krympling. Just under denna nedbrytande sjukdom togs hans andlige fader ifrån honom, och af de få svarta, som omfattat samma tro som han, dukade några under för sofsjukan, medan andra återvände till hedendomen. Josefa kunde således med skäl säga: »Jag är lämnad allena ibland mitt folk». Anden själf var dock hans hugsvalare. Icke heller önskade sig Josefa i allt sitt elände döden. Under alla pröfningar förblef han fast i tron.

Josefa hade också en stor mission att utföra. Mänskligt sedt, var han dock en underlig typ för en missionär. Där satt han år ut och år in såsom fånge i sin lilla hydda, ur stånd att röra sig eller att flyttas af andra. Endast helt obetydligt kunde han röra sin vänstra arm och fot. Sitt hufvud kunde han icke ens hålla upprätt utan höll det hvilande mot knäna, medan tungan delvis var förlamad. Ja, Josefa var visserligen icke en sådan missionsarbetare, som människor skulle ha valt. Men det i världen svaga har Gud utvalt, på det att han skulle

komma det starka på skam. Josefa var ett ljus, och därför kunde han icke låta bli att lysa. Kongonegrerna äro lata och okunniga; Josefa törstade efter kunskap och utvecklade den största flit för att lära sig läsa och skrifva. Hans svarta bröder voro tjufaktiga och lögnaktiga; Josefa var ärlig och sanningsenlig. Kongonegrerna äro i allmänhet osedliga och vilja helst lefva på tiggeri. Josefa var ren i sitt lif och arbetade strängt för att själf förtjäna sitt uppehälle. Själf lagade han sin enkla föda, och behöfde han anlita någons hjälp, så betalade han alltid därför. Med sin vänstra hand knöt han fisknät och fasthöll därvid garnet mellan sina tänder och tår. Dessa nät sålde han sedan eller lånade ut dem åt någon fiskare, som i gengäld delade sin fångst med honom. Med en af honom själf förfärdigad såg tillverkade han stolar, bänkar och fågelburar. Tårna tjänade honom härvid som fingrar. Höns höll han sig med och hade sålunda ägg att sälja. Hans lilla hydda var den enda, där de infödda vågade lämna in de metallstycken, som ibland dem gingo som mynt. Och så bedref Josefa bland sina grannar en ganska lönande bankrörelse.

Genom sin flitiga beröring med de infödda hade han talrika tillfällen att missionera. Och han begagnade dem äfven. Han behöfde icke gå ut för att träffa hedningar, utan hedningarna kommo till honom. Omkring 30 gossar, som besökte den nyöppnade missionsskolan, bodde i hyddorna tätt intill Josefas, och på aftnarna, när de sutto utanför på gården kring sina eldar för att tillreda sin aftonvard, berättade de allt, hvad de utländska missionärerna sagt och gjort. På detta sätt fick Josefa, fastän han alltid var hemma, underhålla, hvad han en gång lärt, samt inhämta åtskilligt nytt. Efteråt brukade han bjuda in gossarna till sig, och därvid bad han med dem och förmanade dem att följa Herren Jesus. Sedan sjöngo de för Josefa de sånger, de fått lära i kapellet, samt bådo högt »Fader vår». Dessa aftonmöten blefvo snart kända såsom »Nsambela ea Josefa», och den ofärdige ledaren blef omtalad såsom en, hvilken förkunnade »Guds ord». Folk från byarna kommo snart och satte sig i dörröppningen för att få höra på. Josefa talade med svag röst, men folket tycktes ändå förstå honom bättre, än de förstodo utländingarna. Efter omkring ett år började tecken visa sig till ett allmänt uppvaknande. Antalet besökare vid »Josefas möten» hade så växt, att hans lilla hydda ej längre rymde alla, som ville vara med. Missionärerna tyckte därför det var bäst, att mötena förflyttades till kapellet. Men Josefa kunde ju ej gå! Och hålla mötena utan honom, kunde man icke. Josefa själf, alltid energisk, ansåg, att han skulle kunna bäras dit. Hans vänner voro med härom, och så försökte de först bära honom i en stol, sedan i en hängmatta. Till en början fick han af skakningen svåra plågor, men snart befanns det, att hans hälsa genom denna rörelse och detta ombyte snarare förbättrades än försämrades. Som det såg ut, tog Josefa dock till en början icke mycket del i dessa möten, men icke dess mindre ansågs han vid dem oumbärlig. Kväll efter kväll var lokalen packad med folk, och intresset blef allt större. I hundratal kommo de infödda, däribland många från aflägsna byar. De började öfvergifva sina trolldoktorer, fetischer och vidskepelser, och från icke få hördes det ropet: »Hvad skall jag göra, att jag må blifva frälst?» Där voro sådana, hos hvilka man i sanning kunde se »bättringens frukter».

En dag skref Josefa till en af missionärerna några rader af följande innehåll: »Bonsembe, härmed följa namnen på tjugu personer, som på ett fullkomligare sätt vilja få undervisning om Herrens väg, och när ni så anser passande, blifva döpta». Detta var början till en klass för »sökare», hvars antal sedan hastigt växte till omkring hundra. De flesta af deltagarna kunde följande år intagas i församlingen. Att väckelsen var djupgående, bevisades däraf, att de, som under densamma blifvit omvända, de följande åren förblefvo trogna och med stort nit både nära och fjärran förkunnade evangelii glada budskap. Bakom hela rörelsen stod, mänskligt taladt, Josefa. Guds kraft hade uppenbarats i hans svaghet.

Josefa lefver än och bäres ofta omkring i sin hängmatta — för att predika evangelium. Hvad som en tid ansågs omöjligt, har blifvit möjligt. Hans böner och tro hafva segrat. För att dölja sin vanskaplighet har han alltid omkring sig ett stort skynke, något som skyddat honom mot bett af tsetseflugan, och troligen är det härigenom, han undgått sofsjukan. Han lefver på en plats, där »mörker betäcker jorden och mörkhet folken». Och dock, såsom en frukt af denne krymplings lif och arbete »har det folk, som satt i mörkret, sett ett stort ljus. Och öfver dem, som sutto i dödens ängd och skugga har ett ljus uppgått».

(Ur Missionary Review.)

Judarne och Palestina.

Den nyligen hållna Zionistkongressen har enhälligt uttalat, att judarne icke vilja grunda kolonier i något annat land än i sitt eget, i »Löftets land».

Invandringen af judar till Palestina har också varit stor under de sista månaderna. Blott för några veckor sedan landstego i Jaffa omkring 5,000 judiska emigranter från Ryssland och Balkanhalfön. Meningen är, att de skola slå upp sina bopålar på Saronslätten omkring städerna Ramleh och Lydda samt längs kusten.

Helt nyligen besökte några rika judar trakten öster om Jordan i riktning mot Kerak. De undersökte jordmånen och voro mycket belåtna med dess beskaffenhet. Nu hafva de trädt i underhandling med regeringen om att få köpa stora landsträckor för anläggande af kolonier, med det villkor dock, att regeringen skall utlofva skydd emot de angränsande beduinstammarna, hvilka just icke med vänliga ögon lära se, att de i sin närhet få en åkerbrukande, bofast befolkning.

Litteraturanmälan.

Vi hafva flera gånger fäst missionsvännernas uppmärksamhet vid boken »**Pastor Hsi**» och kunna nu till vår glädje säga, att den varit till välsignelse för många, som läst den. Åtskilliga uttalanden härom hafva kommit oss till del. Så t. ex. skrifver en missionsvän:

»Jag måste uttrycka min tacksamhet öfver att »Pastor Hsi» blifvit öfversatt och på så sätt spridd äfven i vårt land. Säkerligen känna tusenden i sina hjärtan stor tacksamhet för detta, om ock ett fåtal kunna få tillfälle uttrycka det. Aldrig har hedningens nöd och stora behof

af frälsning *så* klargjorts för mig; aldrig hafva heller missionärernas rop om förbön *så* trängt sig inpå mig; aldrig har min stora skuld, mitt ansvar gentemot hedningen *så* skriande målats för mig. Jag tycker mig under läsningen af denna bok mer ha varit i Kina än hemma, och jag hoppas, att denna eld skall växa inom mig, jag vill ej mista den. Visst blir jag härigenom på ett annat sätt än förr delaktig af Kristi lidanden, men hvarje seger därute ger mig ock rik glädje, kraft och tro.»

»**Pastor Hsi**» är utgifven på Aktiebolaget Normans förlag och kostar häftad 3 kr., bunden 4 kr.

* * *

På samma gång vi särskildt föreslå våra syföreningar läsningen af denna bok, vilja vi fästa uppmärksamheten vid två andra böcker, utgifna på Ev. Fosterlandsstiftelsens förlag, såsom särdeles lämpliga till gemensam läsning, nämligen:

Upp till helig strid! af prof. *Ad. Kolmodin.* Pris: Häftad 2 kr., kart. 2: 50, klotb. 2: 75.

Denna bok innehåller korta betraktelser till väckelse, uppbyggelse och uppmuntran i arbetet för Guds rike.

Den andra boken: **Verklighetsbilder från Sydindien** af *Amy Wilson Carmichael*, pris: häftad 1: 75, kart. 2: 00, klotb. 2: 25, innehåller en gripande och till förbön manande skildring från det indiska missionsfältet.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Tacksägelseämnen:

För den hjälp, Herren gifvit vår syster Judit Gustafsson med språkets inhämtande (sid. 164).

Att Herren hörde sina barns böner och afvände det regn, som hotade att förstöra den rika höstskörden (sid. 164).

Att Herren hjälpte syskonen Böllings, så att deras flyttning till Hoiang försiggick lyckligt (sid. 164).

För att den förr så fientligt stämde garnisonsbefälhafvaren i Hancheng blifvit så vänligt stämd mot missionärerna (sid. 166).

För den villighet, hvarmed de infödda kristna börjat understödja arbetet inom Tungchow-distriktet (sid. 166).

Böneämnen.

Att Herren måtte göra mandarinen i Hoiang liksom äfven befolkningen där vänligt stämd emot missionssyskonen (sid. 164).

Att de få infödda troende, som finnas i Hoiang, må genom Guds Ande så stärkas, att de blifva ett salt i sin omgifning (sid. 164).

Att vår broder Nathanael Högmans vistelse i Tungchow må blifva till stor välsignelse (sid. 165).

Försäljning för Svenska Missionen i Kina

anordnas af syföreningen för denna mission *onsdagen den 28 november* i Landtbruksakademiens lokal, Mästersamuelsgatan 47, 2 tr.

Gåfvor mottagas tacksamt af:

Maria Berg
28 Handtverkaregatan, 1 tr.

Emma Beskow
34 Östermalmsgatan, 1 tr.

Isabel Faxe
22 Karlavägen, 3 tr.

Elin Holmgren
8 Malmtorgsgatan, 2 tr.

Louise Kylén
10 Humlegårdsgatan, 3 tr.

Elisabet Landgren
99 Regeringsgatan, 2 tr. t. h.

Tekla Liljeqvist
31 Malmskillnadsgatan, 1 tr.

Olga Magnusson
23 A. Handtverkaregatan, 3 tr.

Amelie och *Louise Schön*
28 Skeppsbron, 3 tr.

Sigrid Storckenfeldt
6 A. Engelbrektsgatan, 2 tr.

Tekla Tjäder
39 Grefturegatan, 3 tr.

Elvine Weinberg
Karlstad.

På Sinims Lands förlag

utkommer om några dagar kalendern

Hans Stjärna i Östern,

illustrerad missionskalender, 3:dje årgången. Pris: häftad 75 öre, kart. 1 kr.

INNEHALL: Tillbedjan, (poem), af *J. Bölling.* Stor glädje, af *J. Bölling.* Möts vi då? af *August Berg.* Ur minnet, af *E. Folke.* Kinas nya undervisningsväsen. Öfversättning af *C. H. Tjäder.* Ädla stenar, af *Jane Guinness.* Förnyelse, af *Andrew Ericson.* Något om religion, litteratur och konst i Kina, af *H. Linder.* Att jag måtte få min syn, af *Anna Eriksson.* På härnadståg, af *S. Engström.* Från arbetet i Nienchi, af *G. A. Stålhammar.* En vår bland bergen, af *Dagny Bergling.* En hvardagsbild, af *Inez Bölling.* Makt öfver all fiendens kraft, af *Augusta Berg.* Också en intervju, af *August Berg.* En Nikodemusbild, af *N. Högman.* Jag visste det ej, af *Judit Gustafsson.* Chen (biografi). En upplyst mandarin, af *A. Hahne.* Ända hitintills, af *Mary Ramsten.* Landtlif, af *Verner Vester.* Ett bärgadt lamm, af *Hilma Tjäder.* Evangelistskolan i Yuncheng. Svenska Missionen i Kina.

Rekvisitioner insändas till Sinims Lands Förlag, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

När mer än 5 ex. tagas, lämnas 25 % rabatt.

Väg och mät icke din lydnad och ditt tjänande! Låt ditt hjärta och din hand vara lika fria att tjäna Gud, som hans hjärta och hans hand äro fria att tjäna dig!

H. W. Smith.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.

11. Årg. 15 November 1906. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

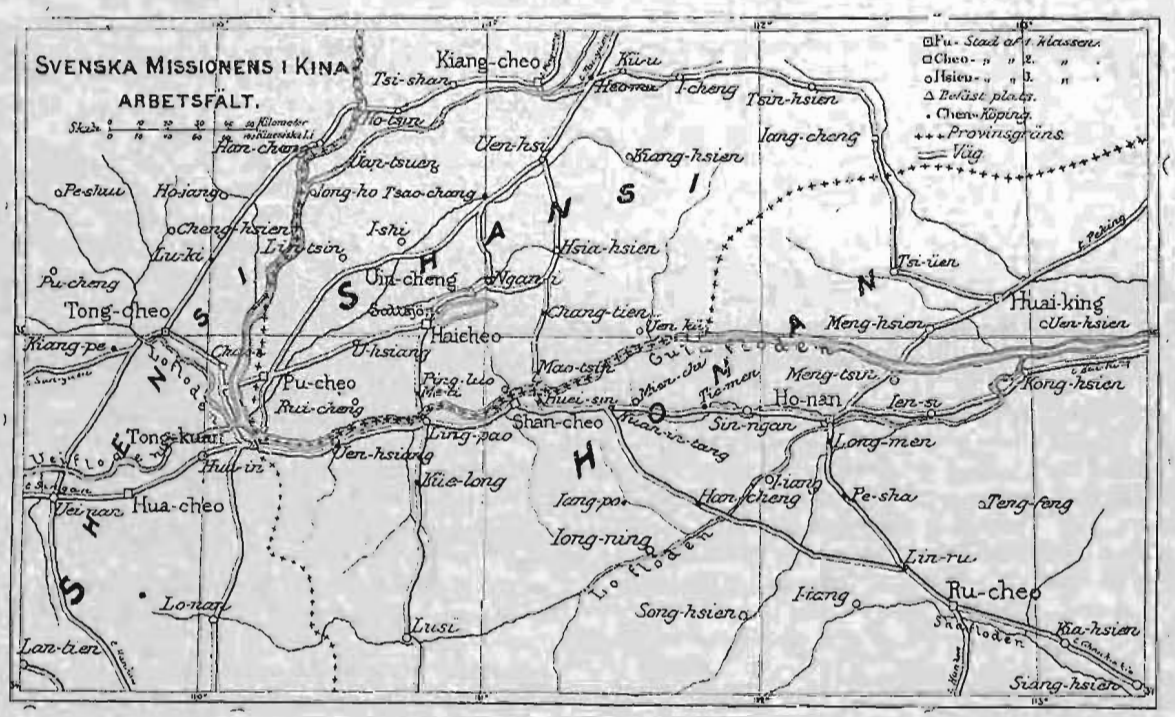

Innehåll:

Andlig kraft. — Det moraliska mörkret i de svartes världsdel II. — På rekreationsresa V. — Brefafdelningen. — Väckelserna i Foochow och Soochow. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Försäljning för Svenska Missionen i Kina. — Annons. — Redovisning. — Den lille missionären.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Andlig kraft*.

Af *D:r F. A. Keller.*

I. Behofvet af andlig kraft.

I den mån ett Guds barn kommer i beröring med syndens förskräckliga makt i världen, måste en längtan uppstå i hjärtat efter att äga en kraft, som kan öfvervinna synden och tillfredsställa Jesu Kristi hjärta.

Ännu djupare och starkare måste, det förstå vi, en missionär, som har att stå ansikte mot ansikte med hedendomens synder, känna denna längtan efter kraft; ty till människans naturliga syndfullhet kommer här det förblindande och förnedrande inflytande, som vidskepelse och afgudadyrkan under tusentals år utöfvat bland de hedniska folken. Mer och mer finner han äfven sig själf oduglig att utföra Jesu Kristi uppdrag: »Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar!»

En missionärs arbete består ej blott i att *predika* evangelium, han måste äfven *kämpa* en strid, icke en strid mot människor, icke en strid mot konfucianism, muhammedanism, buddism eller andra former af gudsdyrkan, utan en strid mot fursten öfver luftens makt, Ef. 2: 2.

»Ty vi hafva icke strid mot blod och kött, utan mot herradömen, mot väldigheter, mot världshärskarne i detta mörker, mot ondskans andemakter i himlarymderna, Ef. 6: 12.

Vår kamp är sålunda en kamp mot andemakter, och för denna kamp måste vi hafva andlig kraft. Lycklig den kämpe, som redan vid stridens början fattar såväl verkligheten som personligheten af de andemakter, mot hvilka han ständigt har att strida!

Stort är behofvet, ännu större äro tillgångarna. Från pärm till pärm är vår bibel full af bevis på hvad denna mäktiga, andliga kraft, som Gud har ställt till vårt förfogande, verkar i världen. Hvad var det, som gaf Israels barn seger den dag, då Mose med Aron och Hur gick upp på bergets topp och Josua ledde Israels härskaror mot amalekiterna? Var det deras militära utbildning? Nej, någon sådan hade de icke. Var det deras utmärkta vapen? Nej, de kunde knappast hafva varit sämre utrustade, än de voro.

Det var kraft från höjden och ingenting annat, som förlänade dem seger, ty då Mose händer höllos uppe af hans båda tjänare, segrade Israel, men då de sjönko ned, segrade Amalek.

Vidare var det hvarken på grund af de sju dagarnes vandring omkring Jeriko eller genom trumpeternas smattrande, som Israel vann seger och som Jerikos murar föllo. Äfven detta skedde genom kraft från Gud. Och den kraft, som besegrade Amalek och störtade Jerikos murar, är den enda, som förmår besegra afguderi, vidskepelse och all annan synd liksom fursten öfver luftens makt — med ett ord öfvervinna alla de fiender, mot hvilka vi hafva att strida.

Hvad var det vidare på den första pingstdagen, som gaf apostlarna kraft att tala såsom aldrig förr, så att på denna enda dag 3,000 själar vände sig till Kristus? Var det mänsklig vältalighet och lärdom? Nej, de som talade voro enkla, olärda män, men de voro män, som stodo under inflytande af detta mäktiga »väder, som uppfyllde hela huset, där de sutto». De voro uppfyllda af den andekraft, om hvilken vi tala.

Vi kunna äga uppfostran och kunskaper, vara väl utrustade och använda utmärkta metoder, men sakna vi denna andekraft, är allt annat gagnlöst. I besittning af denna kraft åter skall en trons människa genom Kristi ords makt kunna förflytta berg; ja, för en sådan människa är ingenting omöjligt.

II. Hvari består denna andliga kraft?

I Mika 3: 8 läsa vi dessa dyrbara ord: »Jag är full af kraft». I sanning ett märkligt uttalande af en människa! »Af Herrens Anda», fortsätter profeten. Denna kraft är sålunda ingenting mindre än Herrens Ande. Vid förra sommarens konferens i Keswick angaf domprosten Madden i en predikan öfver »Guds fullhet» fyra steg, som leda till denna fullhet, med ledning af Pauli märkliga bön för efeserna, Ef. 3: 14—19:

1. »Att han ville gifva eder, efter sin härlighets rikedom, att I varden stärkta med kraft genom hans Ande till den invärtes människan.» Guds Ande gifver dig och mig nya möjligheter, ny energi, nya gåfvor, så att vi kunna träda fram icke i vår egen kraft utan i hans. Detta stärkande med kraft genom Guds Ande till den invärtes människan, denna döpelse med eld, som renar och stärker, är oss gifven, icke endast på det att vi må kunna motstå det onda, utan att vi må gå framåt segrande och för att segra.

2. »Att Kristus må bo genom tron i edra hjärtan.»

3. »Att I mån kunna känna Kristi kärlek,» och

4. »Att I mån varda uppfyllda intill all Guds fullhet.»

Aposteln fortsätter: »Honom, som förmår att göra utöfver allt — — — efter den kraft, som verkar i oss, honom vare ära i församlingen». Det är Gud själf, som verkar i oss och genom oss, den Gud, om hvilken Jeremia talar, då han säger: »Ack Herre, Herre! Intet är för dig omöjligt» (32: 17). Dr. Stearns från Germantown brukar säga: »Det finns inga svårigheter, då vi komma ihåg 1 Mos. 1: 1: »I begynnelsen skapade Gud». Om denne Gud läsa vi ock i 2 Krön. 16: 9: »Herrens ögon öfverfara hela jorden för att bistå dem, som med helt hjärta hålla sig till honom.»

(Forts.)

* Föredrag vid Kristliga Studentvärldsförbundets konferens i Nashville 1906.

Det moraliska mörkret i de svartes världsdel.

II.

Det är icke för mycket att säga, att nio tiondedelar af de krafter, som hålla på att lyfta Afrika ur dess förnedring, utgå från missionsstationerna. Hvar helst missionärer utöfvat det långvarigaste och största inflytandet, hafva de största och mest genomgripande förändringar skett. Månggiftet dör ut öfverallt, där välsignelsen af det kristna äktenskapet framhålles. På ett år hafva t. ex. de kristna äktenskapen fördubblats i Natal. Af Afrikas många dialekter får hvar och en snart sitt skriftspråk, och på så sätt kunna infödingarna få läsa bibeln på sitt eget modersmål. Hvilken välsignelse visar sig ej evangelium vara blott därigenom, att i dess fotspår följa predikoverksamhet, läkare- och skolverksamhet, industriella och litterära arbeten! Läkareverksamheten i och för sig är ju en välsignelse genom den timliga hjälp den bringar samt därigenom att den bidrager till att minska dödlighetsprocenten. Såsom den nu verkar, är den emellertid lika mycket en direkt missionerande verksamhet. Från de högsta till de lägsta vänder man sig till missionsläkaren med bön om hjälp.

En af de mest hoppingifvande frukterna af den kristna missionen är skaran af infödda evangelister. Deras antal är sex gånger så stort som missionärernas. De omvända blifva i sin ordning medel till andras omvändelse. I mycket högre grad än här hemma är den evangeliserande anden verksam bland dem, och däraf hoppas vi mest för Afrikas evangelisering.

Den industriella missionen medför sin särskilda nytta. Den af naturen late infödingen måste uppfostras till arbete. På samma gång arbetet verkar som motgift mot hans tröghet, fostrar det honom till selfhjälp och manlighet. Mänsklighetens åker gifver alltid rikare skörd än den bäst brukade jord. Redan före slutet af det förra århundradet hade från missionsinstitutet i Lovedale utgått 1,600 unga män, hvilka där genomgått en fyra-årig kurs. Af dessa var det ytterst få (mindre än 1 procent), som återföllo i hedendomen.

Englands styresmän i Central-Afrika visa den s. k. Livingstonia Industri-Missionen sitt erkännande genom att utdela en belöning åt hvarje infödd, som genomgår dess skola. I alla de olika yrken, som finnas i ett civiliseradt samhälle, meddelas där undervisning. Genom dylika skolor har det visat sig, att afrikanen kan täfla med hvilken annan ras som helst i begåfning. Han är mycket tidigt utvecklad men blir ej därför tidigt förslappad. Att uppfostra honom utan evangelium slår emellertid illa ut. Biskop Colensos kända försök med tolf utvalda Zuluynglingar är därpå ett slående bevis. Så snart dessa ynglingar fingo sin frihet, afkastade de civilisationen och återtogo hedendomen.

En guvernör i Kapkolonien yttrade en gång med stort eftertryck: »Jag vill hellre hafva en missionsstation än ett fältläger som skydd för mitt land. Hvarje omsorgsfull iakttagare finner också, att alla de karaktersdrag, som utmärka en god medborgare, utvecklas hos lärjungarna i de kristna afrikanska uppfostringsanstalterna. Den kristna negern blir lika utvecklad som hans hvite broder i manlighet, stadga och kraft. I hängifvenhet för Kristus, i självförnekelse, i hjältemodig företagsamhet och tålig uthållighet står han ej efter för någon.

Skulle missionens berättigande kunna häfdas genom dess framgångar, så kunna vi knappt nämna något missionsfält, som framvisat så tydliga och rika frukter som just det afrikanska. Vi behöfva blott tänka på Samuel Crowther, först en svart slaf, så frigifven och kristen, så missionsbiskop. Framstår han ej som en typ för sitt folks utveckling: från slafveri till frihet, från frihet till makt? Den, som behöfver statistik för att väckas till hänförelse för missionens sak, borde läsa Madagaskars, Livingstonias och Ugandas missionshistoria. Hvar finnes väl i Europas länder något fält, som burit så rika frukter?

För trettio år sedan fanns i Central-Afrika icke en enda kristen; nu uppgår deras antal till 60,000. Där det då icke fanns en enda kyrka eller skola, räknar man nu öfver 2,000 sådana. I skolorna undervisas 300 tusen lärjungar. Därtill komma öfver hundra ordinerade infödingar och trettio gånger så många medhjälpare. I Uganda räknade man år 1904 50 tusen döpta (däraf 9,000 döpta sagda år), 32 infödda pastorer, 2,500 evangelister och lärare. En katedral med 4 tusen sittplatser uppfördes, och 1,000 andra gudstjänstlokaler byggdes, sammanlagdt rymmande omkring 130 tusen åhörare. Hvarje söndag samlades omkring 50 tusen till gudstjänst. Nära 100 tusen kunde läsa och skrifva, och 250 tusen erhöllo kristlig undervisning. Och dock var det ej fullt 30 år, efter det Stanleys bref med begäran om missionärer publicerats i London (1875).

På Madagaskar har efter den långa förföljelsetiden (1835—1862) — »den tid, då det var mörkt» — de kristnas antal fyrdubblats. Åtta år senare funnos där 620 församlingar med 23 tusen katekumener. Efter ytterligare 25 år hade församlingarnas antal stigit till 2 tusen med 96 tusen medlemmar och 400 tusen katekumener.

Detta är dock blott daggryningen. Världsdelen i sin helhet ligger ännu i mörker. Graham Wilmot Brooke kände, att han måste gifva sitt lif för Sudan, emedan där ensamt funnos lika mycket människor som i hela Norra Amerika men alldeles i saknad af evangelium. Om någon vill föra den heliga striden, där Islam härskar, så finnes det tillfälle att evangelisera bland 50 millioner muhammedaner i Nordafrika. Om någon längtar att draga i härnad mot katolicismen, så finnas i samma del af Afrika två och en half millioner af påfvens efterföljare, hvilka ifrigt söka göra proselyter, och hvilka hafva tio gånger så många infödda under sin ledning. Den, som önskar bekämpa hedendomen, finner i den södra hälften af världsdelen 90 millioner hedningar — ett väldigt fält att eröfra. Stora, oupptagna distrikt bjuda oss ock att träda in för att taga dem i besittning. Missionärerna äro så få, att hvar och en kan erhålla en församling på hundra kvadratmil med 50 tusen invånare.

Hvem vill blifva en ljusbärare? Hvem vill gå att upplysa den mörka kontinentens djupa midnatt, så att det icke stannar blott vid en daggryning, utan att det fulla middagsljuset må genom evangelium uppgå för Afrikas millioner?

På rekreationsresa.

V.

Af *R. Bergling.*

I Sian, »Blomsterrikets» f. d. hufvudstad.

Sju år ha förflutit, sedan vi sist drogo genom de kolossala portarna till denna antika stad. Då voro vi på väg hem till det gamla kära Sverige, nedbrutna till hälsan efter 7 års arbete i Kina. Nu var det äfven för hälsans skull, vi begifvit oss hit.

De höga, af massiv sten byggda portarna såväl som de höga ända till omkring 40 fot tjocka murarna imponerade på oss nu som då. För öfrigt syntes oss de gångna sju åren på hvarje område ha åstadkommit en oerhörd förändring. De stinkande, gränslöst smutsiga, håliga och gropiga gatorna, som vi från vårt första besök med fasa ihågkommo, funno vi ej mer. Kloaker hade gräfts, groparna hade fyllts, och till vår stora häpnad funno vi folk dagligen sopa gatorna. Ja, hvilken tid på dagen man än beträdde dem, fick man vara beredd på att här och där insupa af kvastarna upprörda, tjocka dammoln. T. o. m. omedelbart efter en regnskur hörde vi polismännen högt ropa ut husvärdarne och påskynda dem att afleda vattnet från de pölar, som bildat sig, samt fylla igen de gropar, som uppstått. T. o. m. att slå ut en slaskhink på gatan var nu belagdt med böter på tusen kash, omkring två kr., medan det för sju år sedan näppeligen kostat en enda kash att på gatan slå ut hundra tunnor afskräde.

Polisen, ja! Äfven patrullerande konstaplar börjar man nu få se här och där i Kinas städer. Enligt ett kejserligt edikt skulle fr. o. m. fjolåret sådana finnas i hvarje stad i Kina. De tyckas dock ha förmåga att mångenstädes göra sig osynliga. Sian sades äga ej mindre än 500 sådana poliskonstaplar för ordningens upprätthållande. Äfven gatlyktor funnos.

Och militären! Hvilken förändring i det yttre! För sju år sedan mötte man liksom nu oupphörligt trupper på gatorna. Då gingo de i gåsmarsch, släpande fötterna efter sig, med rostiga gevär, som hängde kors och tvärs öfver axlarna, och med koftärmar, som räckte 5 tum nedom långfingret och voro från 30—40 tum i omkrets. Nu däremot marscherade de i fin, spänstig takt likt svenska gardister med blanka sablar och gevär och med en uniform, som tog sig bra mycket nättare ut än våra svenska beväringars. Kände man ej till den inom hären rådande, genomruttna moralen, kunde man verkligen få respekt för den och känna anledning att frukta den, så mycket mer som soldaternas sånger andas hot och trug mot utländingarna. Till dess att en inre, hjärtats och sinnets reform är genomförd, tror dock icke jag, att det vore förenadt med stor risk för *en* käck svensk soldat att ställas mot tio kinesiska krigare. Näppeligen kommer Kina att hinna långt med denna reform, förrän det åter är inne i elden, hvadan den fiende, det då utkorar, helt säkert, likt Japan i sista kriget, kommer att få skörda många oförtjänta lagrar.

I Sian-bornas förhållande till utländingarna förmärktes ock en himmelsvid skillnad emot förr. Man slapp nu såsom för sju år sedan att se de sneda ögonen misstänksamt följa en, hvart man gick. Om man för öfrigt nu alls observerades, så skedde det utan ett beledsagande af hörbara anmärkningar. Men fastän väl 50 % af föraktet är borta, har kärleken ingalunda intagit dess plats. Frånsedt de kristnas kärlek till dem, som bragt dem det glada budskapet, befarar jag, att Kinas kärlek till utländingarna är lika ringa, som den någonsin varit.

Men äfven i sitt förhållande till missionen har Sian dessa år undergått en glädjande förändring. Visserligen funnos redan för sju år sedan tre platser, hvarifrån sanningen förkunnades, men åhörarnes antal var då ringa, och för den stora hopen var t. o. m. Jesusnamnet främmande. Nu finnas missionärer boende på 5 platser, inberäknadt östra och västra förstaden. Dessutom finnas två af en engelsk baptistmission upprättade boklådor med uteslutande kristliga böcker samt fyra gatukapell, två af dem tillhörande Skandinaviska Alliansmissionen. Den nämnda baptistmissionens tvänne stationer voro med afseende på omfånget verkligen imponerande. Säkert upptog den ena af dem, som är belägen i östra förstaden, en areal af minst ett svenskt tunnland. Ledaren för därvarande mission, Mr Shorroch, förde mig omkring till hvarje liten vrå, och det tycktes mig icke blifva någon ända på gårdar, hus, planer, tomter, grönsaks- och trädgårdsplanteringar m. m. Det oaktadt besågo vi ej de ogifta kvinnliga missionärernas bostäder samt de stora flickskolor, som stå under deras ledning. Gosskolan med sina omkring 90 elever ur olika klasser hade just upphört, och en hel stab af medhjälpare var för tillfället hemsänd. Det totalintryck, jag erhöll af hvad jag såg och hörde under mitt timslånga, förtroliga samtal med Mr. Shorroch om arbetet i allmänhet och arbetsmetoderna, var, att Shorroch är en af Gud rikt välsignad man, vidhjärtad, varmhjärtad, bildad och begåfvad. Ett godt arbete hade han och hans kollegor i sanning utfört, men — så hade det ock kostat pengar. Vid jämförelse föreföll mig vår mission *billig* och *enkel.*

Våra gemensamma intressen voro många. Aldrig förr har jag träffat en missionär, som så fullt och af hjärtat delat mina sympatier för hela det oevangeliserade norra Shensi. Hans arbete i midten af provinsen sträcker sig också längre åt norr än andra missionärers. I östra delen af provinsen däremot ligger vårt distrikt längst mot norr. Hans kolportörer och evangelister och de kolportörer och evangelister, vi utsändt från Hancheng, ha därför på sina resor korsat hvarandras väg och upptäckt frukt af hvarandras arbete. Broder Högman träffade också en gång, då han var ute på en långresa, en hel liten grupp af troende, som räknade sig tillhöra Shorrochs församling, ehuru han själf aldrig besökt dem, och blott ett fåtal af dem varit hos honom. Hungersnöd och andra omständigheter ha under de senare åren drifvit den ena lilla skaran efter den andra ur Shorrochs församling norrut. Och nu sade han sig tvungen, — för att kunna upprätthålla förbindelsen med dem, — att norrut upprätta den ena utstationen efter den andra. »På sista tiden», tillade han, »ha vi t. o. m. beslutat att sammanbinda Ülin fu, som ligger på gränsen af Mongoliet, med Sian-fu medels en kedja af stationer och utstationer». Hemstyrelsen hade omfattat detta förslag med värme och höll nu på att utrusta en hel stab af unge män, som skulle komma missionen till hjälp. Jag kände mig, när jag hörde detta, betydligt lättare om hjärtat. Detta var ju svar på bön.

I åratal har jag nämligen utan uppehåll ropat till Herren att lägga norra Shensis nöd på sådana personers hjärtan, som skulle kunna göra något för dess afhjälpande.

I hjärtat af den antika staden hade baptisterna sin andra station, »lasarettet» kalladt. Detta utgjordes af ej mindre än 12 gårdar, hvilka medelst dörrar, gångar och hvalf stodo i förbindelse med hvarandra. Jag höll på att alldeles gå vilse därinne. Dr Jenkins, en väl kvalificerad, gudfruktig ung engelsman förestår sjukhuset, biträdd af en annan engelsk doktor och af en kinesisk. Fyrtio sängplatser funnos för patienter, alla upptagna, och ännu flere höllo på att inredas.

Vid västra storgatan bodde Alliansmissionens ordförande, missionär Anderson, och strax intill hans bostad låg ett mindre gatukapell. Ej långt från honom bodde samma missions sekreterare, br. Hagquist, och i västra förstaden familjerna Nordlund och Bengtson. Broder N. förestår det egentliga missions- och skolarbetet på platsen. Broder B. är sysselsatt med uppförande af lokal till en evangelistskola, hvilken han sedan själf kommer att förestå. I denna skola komma infödda evangelister för hela denna mission att erhålla sin utbildning.

Inalles finnas i staden 6 missionärsfamiljer samt 4 ogifta manliga och 4 ogifta kvinnliga missionärer. Genom dessa Herrens tjänare sprides dagligen kunskap om Kristus i detta provinsens centrum. Under de nio dagar, vi voro där, talade jag på två platser två söndagsförmiddagar. Äfven talade jag en hvardag i ett gatukapell, och blef jag förvånad öfver hvilka intelligenta frågor och svar rörande kristendomen, som några »främlingar» då gåfvo mig. Ja, surdegen håller på att genomsyra.

Besöken hos doktorerna ingåfvo oss mer lugn, än vi just då vågat vänta. Min hustrus ena öga, som var starkt inflammeradt och har vållat henne stor smärta, undersöktes af lasarettets ögonläkare, Dr Young, och han förklarade, att synen var fullkomligt oskadad. Dr Jenkins undersökte äfven sorgfälligt hennes lungor och hjärta och trodde sig kunna lugna oss med att ingen allvarlig fara förelåg. Enligt hans utlåtande var hon öfveransträngd och behöfde *absolut* och långvarig hvila för att fullt »bli sig själf» igen. Han tillrådde oss att direkt resa till kusten och stanna vid hafvet 3—4 månader. Emellertid var vägen för lång och kassan otillräcklig, så den resan måste uppskjutas. Sedan en liten ögonoperation blifvit utförd och min hustru försetts såväl med någon ögonmedicin som med något för hennes krafter stärkande, vände vi, tacksamma mot Herren, hem till vårt land igen.

Brefafdelningen

Niench'i den 1 sept. 1906.

Kära missionsvänner!

Härom dagen läste jag detta ord i 2 Kor. 12: 9, som blef mig till stor välsignelse: »Min nåd är dig nog, ty min kraft *fullkomnas* i svaghet. Därföre skall jag hellre med största lust berömma mig af mina svagheter, på det att *Kristi kraft* må hvila öfver mig».

Det är ju åtskilligt häri, som är litet svårt att rätt fatta, men detta Guds ord riktar dock vår blick från det mänskliga till att tro på och uttaga Guds kraft. O, låtom oss lefva genom att se på Jesus dag för dag!

Sommaren har varit en lång tid för oss här i Niench'i samt full af oro, om man så får säga. Visserligen har Herren gifvit oss nåd att lägga allt i hans händer och verkligen hvila vid hans goda behag, men när man har svår sjukdom såsom gäst i huset, blir det omsorger både natt och dag. Det är vår lille gosse Johannes, som ända sedan i maj månad lidit af magsjukdom, och ännu se vi intet slut på hans onda. Ett par gånger har han så godt som varit nere i grafven, men Herren har likväl bevarat hans lif. I juli månad passerade en engelsk doktor här förbi, och så gaf Gud oss helt oväntadt ett tillfälle att få läkarehjälp. Han tyckte emellertid, att gossen var så dålig, att föga hopp fanns kvar, och genom hans bref en vecka senare sågo vi, att han väntade, det lille Johannes ej skulle finnas mer i detta lif. Så var emellertid icke Herrens väg den gången. Vi ropade till Herren om visdom att sköta gossen, och sent på kvällen fingo vi hjälp, så diarrhén minskades från 20 ggr på dygnet till 7 ggr, och så blef det en vändning till det bättre.

Sjukdomen har dock sedan gått upp och ned, och det har varit veckor och månader fulla af nattvak och omsorger. För närvarande är hans onda åter så svårt, att vi veta oss ingen råd. Men den, som förtröstar på Herren, han har en tillflykt. O, huru stort det är, och huru dyrbart att få gå till Jesus Kristus, när man kommer till korta med sig själf! Se på Jesus Kristus och lef! De orden hafva i all sin enkelhet ljudit för mina öron de sista dagarna och gifvit mig kraft.

Det har varit en ovanligt regnig sommar i år i denna del af Kina. De första skyfallen kommo i slutet af maj, och sedan har det regnat ända till medlet af augusti. D. v. s. det har då och då varit 3 à 5 dagars uppehållsväder, men sedan har regnet börjat igen. Följden har varit, att mycken sjukdom har härskat bland folket. Vi hafva litet medicin samt söka hjälpa, hvarhelst vi kunna.

Äfven ringa kunskap i medicin kommer till stor användning här i Kina, och man kan få patienter, så länge ens kärlek och tid räcka till. Jesus talar mycket om att besöka och taga sig an de sjuka och lidande. Svagheten i kunskapen bör väl därför ej vara ett skäl att öfvergifva de hjälpbehöfvande. Jag beder Herren göra oss mera trogna i det lilla till hans förhärligande.

En af våra församlingsmedlemmar har lidit af dysenteri ett par månader, och Gud tog honom hem till sig för ett par dagar sedan. Han afgaf ett godt vittnesbörd för Herren ända in i det sista. När han kände slutet naikas, kallade han till sig sitt husfolk samt ställde om sitt hus och förordnade, att inga hedniska ceremonier finge förekomma vid hans graf.

Med två troendes tillhjälp föll han sedan på knä för att bedja till Gud. »O, Herre, mottag min ande», bad han, och när han steg upp, dog han. Hvilket stort vittnesbörd för oss alla! Vid hans begrafning hade vi en god stund inför Herrens ansikte. Det var den första kristna begrafningen här i Niench'i.

I förra veckan var bibelkvinnan Chidasao inne hos oss. Hon har eljest sin verksamhet $1^1/_2$ mil söder om staden i en stor köping. Hon har fått lida förföljelse samt får genomgå många pröfningar på gamla dagar. Men hon är utan tvifvel ett redskap, som, trots all svaghet, af Herren brukas att föra fram hans rike. Det är liksom en lifsfläkt, som blåser, när hon kommer in i huset.

I förrgår hade vi besök af fröken Maria Pettersson från Sinan. Hon hade många uppmuntrande saker att berätta från verksamheten där. Nu har Herren några barn i Honan Fu, Yungning, Sinan och Niench'i. Han har äfven lagt på våra hjärtan att göra något för Shancheo distriktet. Käre läsare, kasta en blick på kartan på Sinims Land! Shancheo stad ligger 7 svenska mil från Niench'i, och i det distriktet är ännu intet arbete gjordt. Vi bedja Herren om en välsignad evangelist för Shancheo. Ja, arbetare behöfvas ju öfverallt. Herren vill fylla våra behof.

Om en half månad är vår konferens i Yuncheng. När detta bref kommer hem, är den för länge sedan öfver. Vi samlas från alla stationerna för att söka gemenskap inför Herrens ansikte. O, må det blifva till välsignelse för arbetet på vårt fält!

Vi äro glada i arbetet och sända många hälsningar hem till missionsvännerna i Sverige. Edra böner och edra offer bära småningom frukt härute i hednalanden. Herren skall ock välsigna i fortsättningen.

En ringa arbetare.
G. A. Stålhammar.

Yuncheng den 29 augusti 1906.

Hur härlig är icke en färd i bärstol öfver bergen! Hur skönt att en hel dag få inandas den rena, friska luften utan att behöfva ansträngа sig med att gå eller rida!

Det var den 17 juni kl. $^1/_2$ 8, vi begåfvo oss i väg från Haichow och ankommo till Nannei kl. 9 på kvällen. Ida Andersson red på en muläsna, men fru King och jag hade hvar sin bärstol.

Jag gladde mig mycket åt att få träffa vännerna däruppe på högslätten och genom en längre samvaro bättre lära känna dem och deras hemlif.

Vår värd, f. d. uppbördsmannen Liu Pang hsien eller Liu Cheng i*), som han kallat sig, sedan han blef troende, är en gudfruktig man. Han är äfven välbärgad och har ett trefligt och rymligt hem, icke mindre än 3 gårdar, som ligga intill hvarandra. I en af dessa bor han själf med sin familj, som består af hustru och 2 söner med deras hustrur och 2 barnbarn. Hans 2 döttrar, som varit gifta, äro redan änkor, den ena 30, den andra 20 år. Den äldsta dottern vistas mycket hos sina föräldrar. Hon vill nog höra Herren till men är tystlåten och blyg af sig. Den yngre sonen var troende för några år sedan men har gått bort från Gud.

Den äldre sonen undervisar i en mindre skola. Han är en treflig och begåfvad ung man, men ännu synes han icke vilja bestämma sig för eller emot Herren. Det var roligt att höra honom på andaktsstunderna stämma in i sången med sin klara, kraftiga basstämma.

Jag nämnde, att Liu har tre gårdar. Den mellersta af dessa står vanligen ledig. Han upplåter den för de kinesiska stormötena höst och vår. Vi fingo också hyresfritt använda den. Den tredje gården är egentligen en stor tröskplan, där han byggt ett hus, som användes till predikolokal. På samma gård finnas också gästrum, foderlador m. m. Därute sutto vi ibland och åto vår kvällsvard i månskenet.

Den äldsta dottern var hemma hela tiden, medan vi voro där. Hon satt mycket ofta hos fru King med sitt handarbete, eller ock läste båda bibeln tillsammans. (Fru King är diakonen Kings moder, 73 år gammal och en varm kristen). Liu har själf lärt sin dotter läsa. Hans hjärtas längtan är, att hela familjen måtte med hjärtat tro och med munnen bekänna Herren Jesus Kristus såsom sin Frälsare.

En dag voro fadern, modern och dottern hos fru King för att läsa och bedja, då fadern på det mest bevekande sätt uppmanade sin hustru och sin dotter att öppna sin mun och bedja till Gud.

En annan gång, då vi hade gemensam aftonbön, uppmanade han sönerna att bedja. Efter en pinsam väntan hördes slutligen den äldre sonen med stor ansträngning framstamma en bön. Måtte Herren snart få frälsa hela denna familj! Bedjen med oss därom!

En dag kom gamla fru Chao och bad oss gå med till en af grannarna. Där voro två unga sonhustrur, som blifvit oense med hvarandra, och båda hade därför tagit gift för att dö. Den ena hade sväljt en mängd opium och dessutom vitriol, den andra endast det senare. Den förstnämnda dog, men den andra kom sig.

När tiden nalkades, att vi skulle bryta upp, kändes det underligt att skiljas från dessa vänner, som vi mer och mer lärt att värdera.

Det hade förut blifvit bestämdt, att vi också skulle vistas en tid hos Lius brorson, Liu Fu seng, som bor på $1^1/_2$ mils afstånd från Nannei. Om vårt besök där vill jag meddela i nästa bref.

Fredrika Hallin.

*) Den rättfärdiggjorde.

Väckelserna i Foochow och Soochow.

Från K. F. U. M:s sommarkonferens 1904 återvände de delegerade från Anglo-kinesiska läroverket i Foochow till sina studier med en djup känsla af sina egna andliga behof och en mäktig längtan att se sina kamrater frälsta. På samma gång kände de ett nyvaknadt, djupt behof af att studera Guds ord och bedja. Måndagen den 13 november begärde några af dem hos lärarne tillåtelse att få hålla en halftimmes bönemöte hvarje afton. Sedan detta beviljats, sände de en inbjudan till sina kamrater. De tänkte sig, att omkring 25 skulle komma. Fyra gånger så många infunno sig emellertid, och de måste därför på grund af bristande utrymme fördela sig på två rum. På tisdagsaftonen behöfdes tre rum. Fredagsaftonen hölls ett gemensamt möte i stora samlingssalen. Detta leddes af en af de kinesiske lärarne. Med stort eftertryck framhölls därvid af denne, att bön var af liten nytta utan bekännelse af

synd. Strax efteråt reste sig först en, så en annan och bekände öppet sina fel mot närvarande kamrater. Så följde en lång stunds bön. De bådo om förlåtelse. Tiden var inne att upplösa mötet, men de unga ville ej gå. Ännu en stund afgåfvos bekännelser, och så följde en stunds bön. Klockan 9 afslutades mötet. Trettioåtta unga kineser hade för första gången bekänt Kristus och öppnat sin mun till bön.

Under flera följande dagar höllos möten hvarje afton. De nyomvändas antal uppgick den 24 november till öfver 70, och ej långt därefter voro de öfver hundra. Djup rörelse förmärktes särskildt två kvällar. De mest framträdande dragen vid dessa möten voro:

1) En djup syndakänsla, uppenbarande sig i bekännelse inför Gud och inför kamraterna, samt en därpå följande frid och glädje.

2) Angelägenhet om andras frälsning, isynnerhet de närmastes.

De, hvilkas hem ej lågo för långt bort, gingo hem för att vittna för de sina, de andra skrefvo långa bref — alla uppmanade de ifrigt sina hedniska föräldrar, bröder, systrar och anhöriga att tro på Jesus.

Så långt om väckelsen i Foochow och nu något om väckelsen i *Soochow*.

Under sommaren 1904 hade såväl Kinas kristna unga män som missionärerna vid sina möten haft som sitt viktigaste böneämne, att en djupgående väckelse måtte komma till stånd i missionernas skolor i landet. Vi hafva nu fått se, att dessa böner ej varit förgäfves, utan att Guds Ande på ett underbart sätt verkat i vidt skilda delar af landet.

Vid Soochow-Universitetet hölls under vårmånaderna en bibelklass i evangelistiskt syfte, och flera unga män fördes genom dem till Kristus. Åsynen af hvad dessa unga män hade att utstå under sin trogna och frimodiga bekännelse af Kristus utöfvade ett mäktigt inflytande på deras kamrater. Efter skolans öppnande hösten 1905 började en serie möten under ledning af två helgade kinesiska bröder. Dessa möten hade till frukt dels flera omvändelser, dels att många, som förut bekänt sig som kristna, blefvo förnyade. Under mötena förekom mycken bekännelse af synd, och de växte i kraft dag från dag. Metodistförsamlingarna rönte starkt inflytande af denna rörelse. Särskildt märktes detta vid deras konferens på hösten.

Ur »Kinas Unge Män».

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Tacksägelseämnen:

Guds verks framgång i Sian-fu. — Den af missionär Bergling omtalade bönhörelsen. Att hans hustrus hälsotillstånd icke var så farligt, som det hade befarats (sid. 172—173).

Bibelkvinnan Chidasao. — Det dyrbara vittnesbörd, en kinesisk broder fick aflägga före sin död. — Att Herren uppehållit syskonen Stålhammar under den tid af nöd, som de genomlefvat (sid. 173—174).

De infödda troende, som omtalas af Fredrika Hallin.

För att tre familjer på en utstation till Hancheng kastat bort sina afgudar och börjat tjäna Herren.

För att en student i Hancheng, som i många år varit en flitig åhörare, nu offentligt bekänt sin tro på Kristus.

Böneämnen.

Att Herren fullt må återställa fru Bergling och lille Johannes Stålhammar.

Att en passande evangelist må erhållas för det mörka Shancheodistriktet (sid. 174).

Att Liu må få se alla medlemmarna af sin familj helt gå öfver på Herrens sida (Sid. 174).

Skolläraren i Honan Fu, som begärt dopet, att han med helt hjärta må följa Jesus och tjäna honom.

Missionär C. Blom, att den strupkatarr, han lider af, måtte bli häfd.

En af medlemmarne i församlingen i Hancheng, som fallit i synd.

Försäljning för Svenska Missionen i Kina

anordnas af syföreningen för denna mission *onsdagen den 28 november* i Landtbruksakademiens lokal, Mästersamuelsgatan 47, 2 tr.

Bönestunder hållas:

Kl. 1/2 11 af Brukspatron J. Hedengren.
» 1 » Pastor T. Lindhagen.
» 6 » Missionär E. Folke.

Gåfvor mottagas tacksamt af:

Maria Berg
28 Handtverkaregatan, 1 tr.

Emma Beskow
34 Östermalmsgatan, 1 tr.

Maria och *Nina Cawalli.*
32 Wallingatan, 2 tr.

Isabel Faxe
22 Karlavägen, 3 tr.

Elin Holmgren
8 Malmtorgsgatan, 2 tr.

Louise Kylén
10 Humlegårdsgatan, 3 tr.

Tekla Liljeqvist
31 Malmskillnadsgatan, 1 tr.

Olga Magnusson
23 A. Handtverkaregatan, 3 tr.

Amelie och *Louise Schön*
28 Skeppsbron, 3 tr.

Sigrid Storckenfeldt
6 A. Engelbrektsgatan, 2 tr.

Tekla Tjäder
39 Grefturegatan, 3 tr.

Elvine Weinberg
Karlstad.

På Sinims Lands förlag.

Hans Stjärna i Östern,

illustrerad missionskalender, 3:dje årgången. Pris: häftad 75 öre, kart. 1 kr.

INNEHÅLL: Tillbedjan, (poem), af *J. Bölling.* Stor glädje, af *J. Bölling.* Möts vi då? af *August Berg.* Ur minnet, af *E. Folke.* Kinas nya undervisningsväsen. Öf-

versättning af *C. H. Tjäder*. Ädla stenar, af *Jane Guinness*. Förnyelse, af *Andrew Ericsson*. Något om religion, litteratur och konst i Kina, af *H. Linder*. Att jag måtte få min syn, af *Anna Eriksson*. På härnadståg, af *S. Engström*. Från arbetet i Nienchi, af *G. A. Stålhammar*. En vår bland bergen, af *Dagny Bergling*. En hvardagsbild, af *Inez Bölling*. Makt öfver all fiendens kraft, af *Augusta Berg*. Också en intervju, af *August Berg*. En Nikodemusbild, af *N. Högman*. Jag visste det ej, af *Judit Gustafsson*. Chen (biografi). En upplyst mandarin, af *A. Hahne*. Ända hitintills, af *Mary Ramsten*. Landtlif, af *Verner Vester*. Ett bärgadt lamm, af *Hilma Tjäder*. Evangelistskolan i Yuncheng. Svenska Missionen i Kina.

Rekvisitioner insändas till Sinims Lands Förlag, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

När mer än 5 ex. tagas, lämnas 25 % rabatt.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under oktober månad 1906.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
796.	Gen. A. R., Matfors (från ett öresmöte i Myssjöns by kr. 8: 35; af en änka kr. 5: 65)	14: —	
797.	E. V—g	10: —	
798.	Till G. A. Stålhammars underhåll gm A. S.	600: —	
799.	Till frakt för julklädorna från J. B.	20: —	
800.	S. L. S., Ef. 6: 15	25: —	
801.	Fil. 1: 20, 21	10: —	
802.	Fil. 4: 6, 19	25: —	
804.	Från missionsförsamlingen i Sillingsfors gm A. N.	10: —	
805.	E. A., Haltarsbo, Kläsbo	5: —	
806.	O. A., Stafsnäs, N. Fjöle	2: —	
807.	Kollekt i Stömne gm S. A.	8: 65	
808.	Från Björnö, kollektmedel gm K. E. J. H.	22: 75	
809.	Från Arvika d:o gm F.	25: —	
810.	» Koppum gm F. C.	29: 06	
811.	» Tomthult d:o, Sunne gm C. M. O.	13: 90	
812.	» Hånsjö d:o, gm d:o	9: 02	
813.	» Sunne d:o, gm d:o	31: 70	
814.	» Munkfors d:o, gm A. H. G.	17: —	
815.	» Råda d:o O. B.	7: 69	
816.	» Stjernfors, Uddeholm d:o gm J. O. L.	8: —	
817.	» Hagfors d:o gm G. C.	11: 25	
818.	» A. H.	25: —	
819.	» A. V.	30: —	
820.	» E. V.	25: —	
821.	» Kollektmedel i Filipstad gm W. J.	21: 60	
822.	» Till fröken E. Buréns underhåll gm A. B.	1,100: —	
823.	» E. B., Sthlm	5: —	
825.	» Björnö jungfruförén. gm M. H.	100: —	
826.	» K. G. M.	10: —	
827.	Tackoffer	75: —	
828.	Ett löfte	50: —	
829.	Småflickornas syförén. i Hammarstrand gm K. N.	15: ·	
830.	Offerkollekt i Myresjö kr. 27: 25; af en enskild 1 kr. gm A. B.	28: 25	
831.	Hj. S., Uppsala	100: —	
832.	Från en skördefest i Heda kyrka d. 30/9 gm A. G. W.	22: 73	
	Transport	2,512: 60	
833.	Från Ruda missionskrets i Vånga gm O. E.	35: —	
834.	Från Bönekretsen i Norrköping	3: 75	
836.	Ps. 116: 12—14	50: —	
837.	Bjurbäcks mfg gm L. F. H.	50: —	
838.	Halfårsbidrag för Agnes Forssberg gm K. M. A.	400: —	
839.	K. F. U. K:s Centralförén. gm K. M. A. för M. B:s vistelse i London	300: —	
840.	H. Ö., Sthlm	1,000: —	
841.	St. Mölarps Öresförening gm E. O.	50: —	
842.	Snarås mfg gm N. P. P.	30: —	
843.	K. H., Sthlm	11: —	
844.	G. R.	10: —	
845.	Ett tackoffer för bönhörelse	10: —	
846.	G. H., Böneryd, Ödeshög	25: —	
847.	Gm N. J., Tullgarn, Jerna	210: —	
848.	Ellensdals Syförening gm N. D.	50: —	
849.	Ch. T., Gefle	50: —	
850.	Ett löfte åt Herren gm S. E. H., Sandseryd	200: —	
851.	Senapskornets försäljning i Kumla 12/10 Ps. 34: 18 gm H. F.	230: —	
852.	Joh. 10: 10	200: —	
853.	Ett löfte	10: —	
854.	Vid bönemötet i Sthlm d. 22/10	15: —	
855.	Kollekt i Folketorp till Vesters underhåll gm N. S.	10: 70	
856.	Östra Härads Ungdomsförb. till Bloms underhåll gm A. S.	250: —	
857.	Syföreningen i Bäckaby gm F. P.	30: —	
859.	Bråbygdens Jungfruförén. gm Ch. M., Kristdala	75: —	
860.	E. W., Sthlm	25: —	5,843: 05

Till särskilda ändamål:

795.	Från en missionsvän till skolbarnen i Kina gm H. F., Kumla	150: —	
803.	Till evangelisten Chän-Kuäns underhåll af J. J., Tranås	200: —	
824.	Till inf. evangelist i Hancheng af A. de B. Sthlm	75: —	
835.	Bönekretsen i Nkpg till Berglings skola	150: —	
858.	A. B. & S. N. till inf. evangelist i Hancheng	75: —	650: —
	Summa kr. för oktober		6,493: 05
	Under jan.—september månader kr.		51,589: 97
	Under jan.—okt. månader kr.		58,083: 02

Med varmt tack till hvarje gifvare.

I åren mina vittnen, säger Herren, att jag är Gud. Es. 43: 12.

Den lille missionären.

En liten gosse, som om aftonen gjorde sin bön och var färdig att somna, reste sig hastigt upp från sin bädd och sade: »Mamma, jag vill göra min bön.» »Du har ju redan gjort din bön, min gosse», sade modern. »Nej», svarade barnet, »jag har ej riktigt gjort min bön, ty jag har ej bedit för hedningarna.» — Må vi såsom detta barn i alla våra böner äfven komma ihåg hedningarna! *Utaf unga barns och spenabarns mun hafver du en makt upprättat för dina ovänners skull, att du skall nederlägga ovännen och den hämndgirige.* Ps. 8: 3. Jfr Matt. 21: 15, 16. Bed Gud af hela ditt hjärta, att evangelium må vinna framgång bland vårt folk!

Ur Augustana.

Stockholm, Svenska Tryckeriboläget Ekman & Co, 1906.

11. Årg. 1 December 1906. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Närvarande missionärer vid konferensen i Yuncheng 12—15 sept. 1906.

Innehåll:

Anmälan. — Andlig kraft. — Svenska Missionens i Kina 13:de årskonferens. — Brefafdelningen. — En täflan i bibelstudium bland kineser. — Tidstecken. — Strödda meddelanden. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Annons.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Anmälan.

Sinims Land afslutar med december månad sin 11:te årgång, och åter hafva vi vid en blick tillbaka anledning att tacka Herren, som i sin stora trofasthet infriat det löftet: »Jag hjälper dig».

Den förändring, tidningen från och med årets början undergick, i det att den allt sedan utkommit med två nummer i månaden, har af flertalet bland missionens vänner omfattats med glädje. De hafva nämligen därigenom bättre än förut varit i stånd att följa förhållandena ute på missionsfältet.

Tidningens utvidgning har äfven möjliggjort intagandet af *flera värderika uppsatser* af sådana missionens ledare och förkämpar som professor G. Warneck, Mr D. E. Hoste, Rev. H. O. Dwight, sekreterare vid hednamissionens upplysningsbyrå i Amerika, Mr Rob. Wilder m. fl. Härvid har redogjorts icke blott för missionens ställning i Kina liksom för utvecklingen i allmänhet i detta land utan ock för Guds verk i sådana länder som Japan, Korea och Indien. Äfven från »de svartes världsdel» har åtskilligt meddelats, särskildt rörande kampen mellan muhammedanismen och kristendomen.

Tidningen har vidare innehållit *smärre meddelanden från olika fält* liksom ock *missionsberättelser.*

I nästan hvarje nummer har äfven influtit någon *artikel till väckelse och uppbyggelse*, liksom det äfven intagits *tacksägelse-* och *böneämnen.* Innehållet har med ett ord varit mer omväxlande än under de föregående åren.

Då nu tidningen under nästkommande år kommer att utgifvas efter samma plan som i år, blir dess hufvudsakliga uppgift, såsom hittills, att redogöra för *missionen i Kina.*

Till de vänner och medarbetare, som äfven i år trofast stått vid vår sida och bistått oss med tidningens spridning, känna vi oss stå i stor tacksamhetsskuld. Det ligger emellertid i öppen dag, att tidningen för att kunna bära sig behöfver långt större spridning än hittills. Det är därför vår bön till Gud, att han må uppväcka ännu flere missionsvänner till att stödja just denna gren af missionen, liksom vi hoppas, att de gamla vännerna alltjämt skola bistå oss.

Tidningens pris blir oförändradt, nämligen 1 kr. för helt år och 50 öre för halft år, hvartill kommer postporto 35 och 25 öre, då prenumerationen sker på posten.

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te ex. gratis, när de insända rekvisition direkte till redaktionen, som då betalar postportot. När mindre än 5 ex. tagas, bör prenumerationen ske på posten.

Det ligger i öppen dag för en hvar, att tidningen behöfver en långt större spridning för att kunna bära sig, då dess omkostnader blifvit fördubblade, men vi hoppas, att våra kära, trogna medarbetare i fortsättningen skola göra hvad de kunna.

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar »Sinims Land» kr. 2: 40.

Profnummer sändas på begäran. Adress: 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

Stockholm i november 1906.

Redaktionen.

Andlig kraft.*

Af *D:r F. A. Keller.*

(Forts.)

III. Huru verkar denna kraft?

Se här några exempel:

1. En ung evangelist i Kina predikade ordet. En slö f. d. ämbetsman kom af en händelse till ett af hans möten. Han kom en andra, en tredje, ja, en fjärde gång. Ehuru evangelistens predikan var mycket enkel och okonstlad, grep ordet i hans hjärta. Han emottog Kristus och växte underbart i nåden genom att flitigt läsa ordet. Nu är han själf en evangelii förkunnare samt ledare af en församling, hvars medlemmar han själf fått föra till Kristus. I detta fall verkade Gud genom *ordets predikan.*

2. En rå soldat från provinsen Hunan blef en kristen. Några månader senare bekände hans hustru sig tro på Kristus, och ehuru hon sällan haft tillfälle att vara närvarande vid gudstjänsterna, begärde hon att genom dopet blifva upptagen i församlingen. Då hon tillfrågades, huru hon kommit till tro på Herren, svarade hon: »Jag såg, hur förändrad min man blifvit. Han är nu så mild, kärleksfull och vänlig mot mig och barnen. Detta har hos mig väckt en önskan att få samma kraft i mitt lif.» Här verkade Gud genom exemplet af *ett lif i kärlek.*

Det finnes en makt, som aldrig skall upphöra, och det är kärlekens makt. Det kan aldrig blifva någon andlig kraft i vårt missionsarbete utan verklig kärlek. Älska vi ej hedningarne såsom bröder, kunna vi aldrig utöfva något inflytande öfver dem, vare sig det är fråga om att föra dem till Kristus eller att föra dem in i innerligare gemenskap med honom.

3. För ett par år sedan besökte en f. d. missionär i Kina ånyo landet. På återresan från en station in i landet färdades han i en liten båt och hade som eskort några kinesiska soldater. En stark storm uppväxte, och endast med stor svårighet nådde de stranden. Någon tid därefter gaf en af dessa soldater sitt hjärta åt Jesus. Det, som ledde honom därtill, sade han, var den frid och glädje, som midt under den nämnda stormen lyst ur främlingens ansikte. Däraf hade han förstått, att det fanns en kraft, för hvilken han var främmande, men som kunde erhållas, om han gåfve sitt hjärta åt Herren.

Här verkade Herren genom *det personliga inflytandet utan ord.*

4. En liten missionsförsamling i Albany hade fått missionsarbetet i Changsha** lagdt på sina hjärtan. De började bedja för verksamheten på denna plats

* Föredrag vid Kristliga Studentvärldsförbundets konferens i Nashville 1906.

** Hufvudstaden i provinsen Hunan i Kina.

och höllo på därmed, tills de fingo förvissning om bönhörelse. De skrefvo då till missionärerna och berättade om saken. Just vid samma tid hade de kristna i Changsha börjat känna det andliga mörkret i de kringliggande hedniska distrikten som en börda samt under en hel vecka dagligen samlats till bön för att få veta, hvad Herren ville, att de skulle göra för dessa trakter. Vid ett följande möte tillkännagåfvo 21 af de kristna, att de beslutit, somliga att gifva en, andra två, andra tre, andra åter ända till fyra dagar i månaden utom söndagarna, för att predika evangelium i de angränsande trakterna. Här verkade Herren genom *förbön,* och vi se, att han verkade mäktigt.

På hvar och en af dessa fyra vägar kunna vi vänta andlig kraft, ja, att Guds kraft skall i all sin fullhet verka genom oss. Om en själ genom beröringen med oss blir frälst, eller en kristen föres in i fullare gemenskap med Herren, så veta vi å ena sidan, att Guds Ande har verkat från sin tron i våra hjärtan, å andra sidan, att satan, vår motståndare, har lidit nederlag. Det har varit en formlig sammandrabbning, det har stått ett verkligt fältslag, fastän vi varit omedvetna därom, och en ny seger har vunnits för Guds rike.

IV. Hinder för andekraft.

Om andekraften är af så stor vikt och betydelse, och Gud tillika är så villig att gifva den, hvad är det då, som gör, att vi ej alla hafva den? Och hvad är det, som hindrar oss att få den?

Det första hindret är *synd.* Hvarför led Israels här, som var så segerrik vid Jeriko, ett så förkrossande nederlag vid Aj? Jo, synd hade fått komma in i lägret.

Det andra hindret är *brist på kännedom* om den kraft, som står till vårt förfogande. I Matt. 22: 29 säger Kristus: »I faren vilse, emedan I icke förstån skrifterna, ej heller Guds kraft». Mitt råd till eder är, att, då I kommit tillbaka till edra skolor eller edra hem, I tagen fram bibeln och konkordansen och under bön till Gud sen öfver.

V. Hur skola vi få andlig kraft?

1. Vi måste *inrätta vårt lif i enlighet med Guds vilja.* Detta är en nödvändig betingelse för att få del af denna andekraft. Låtom oss hvar och en under detta möte ställa oss inför den frågan: »Hvad vill Gud göra af mitt lif?» Öfverlämna det åt honom, ty annars kommer du att lefva ett lif i svaghet, och allt ditt verk blir blott trä, hö och strå!

2. Vi måste *känna vår egen kraftlöshet,* 1 Kor. 2: 3; 2 Kor. 12: 9, 10.

3. Vi måste i ödmjukhet och sanning endast *söka Guds ära,* 1 Tess. 2: 4.

4. Vi måste *känna vår Gud,* Dan. 11: 32.

Pastor Webb-Peploe sade ju nyss: »Den, som i sanning tror Gud, har ingen rätt att säga: Det och det är omöjligt, ty för Gud är allting möjligt!» Jag har hört folk säga: »För andra är detta lätt, men för mig är det omöjligt, ty jag är behäftad med den och den svagheten». Och dock står Herren Jesus ansikte mot ansikte med hvar och en af oss och säger sitt: »Min nåd är dig nog». Kände vi, hvilka förmåner vi äga, skulle vi, hvar och en, säga: 'Jag finner välbehag i svagheter, på det att Kristi kraft må hvila öfver mig'. O, att jag kunde få eder att inse, att otron är synd och få eder att omsätta tron i handling! Då skullen I gå framåt och i lifvets alla förhållanden uppenbara Guds mäktiga kraft.

5. Vi måste *förblifva i Kristus,* Joh. 15: 5.

6. Vi måste *lefva af Guds ord.* Gud har gifvit oss sitt ord, på det att Guds människa må vara fullbordad, till allt godt verk skicklig (2 Tim. 3: 17). Detta är kraft.

7. Vi måste vidare *ådagalägga flit.* Ehuru det är ett faktum, att Guds kraft betyder allt, gifves det dock ingen kraft för den, som är lat. Paulus lade Timoteus på hjärtat att *vinnlägga sig* om att bevisa sig själf för Gud såsom beprövad, en ostrafflig arbetare (2 Tim. 2: 15), samt att *förkofra sig* i det goda (1 Tim. 4: 15). Och när Herren talade till Israels barn om sin stora kraft och sina outtömliga tillgångar samt om allt, som han hade för afsikt att göra för dem, tillade han: »Jag är med eder».

8. Vi måste *bedja.* Ja, när vi känna, att striden är en andlig strid, och att vi därför hafva behof af andlig kraft, när vi känna, hvilka välsignade möjligheter till seger, som Herren ställt framför oss, borde vi ej med ny åstundan och med ny tro göra Pauli bön i Ef. 3: 14—21 till vår egen?

Det tredje hindret är *olydnad.* Hvilket förskräckligt straff förkunnar ej Herren i 3 Mos. 26: 19, 20 öfver olydnaden! »Jag skall», säger han, »bryta edert fräcka högmod, och jag skall göra eder himmel såsom järn och eder jord såsom koppar. Och eder kraft skall vara alldeles förspilld, och eder jord skall icke gifva sin gröda, och träden på marken skola icke gifva sin frukt».

Andra hinder vilja vi blott i förbigående nämna såsom självviskhet, högmod, afund, förlitande på egen kraft, egen förmåga och egna planer. Herren hjälpe oss att rannsaka våra hjärtan och se till, om i dem dölja sig några af de ofvan angifna hindren eller ock några andra, och vi sålunda arbeta fåfängt!

Svenska Missionens i Kina 13:de årskonferens.

Denna tog sin början i Yuncheng onsdagen den 12 september. Tjuguåtta af missionärerna jämte fem barn voro närvarande. När vi nu blicka tillbaka på de flydda dagarna, är det med tacksamhet mot Herren för all välsignelse, gifven åt oss. Syskonbandet knöts fastare samman; nedslagna fingo mod; tankar utbyttes rörande arbetet, och så, främst af allt, Herren Jesus välsignade oss med sin närvaro och sitt: »*Frid vare eder!*»

En god del af konferenstiden upptogs med genomgående af stadgar för våra kinesiska församlingar. Vi

måste vinna enhet bland oss själfva rörande desamma, innan de förelades den konferens för delegerade, som skulle sammanträda omedelbart efter vår konferens afslutande.

Guds uppenbarade ord är ju den bästa lagboken, men som åtskilligt finnes, som hvarken förbjudes eller tillåtes, om man blott och bart håller sig till bokstafven, behöfs, att *andemeningen* rätt fattas, och på så sätt blifva stadgar nödvändiga, ehuru det nog är bäst att hafva så litet af dem som möjligt. Guds lag, skrifven i hjärtat, är den bästa lagboken.

Emellertid stadgades om fordringarna på en s. k. »forskare» och på en dopkandidat; vidare om församlingstukt; om odling af och handel med opium; om brännvinsbränning; om bruket att ej begrafva tidigt aflidna småbarn; om firandet af sabbatsdagen; om fotbindningen; om församlingstjänares egenskaper och plikter m. m. Noga måste vi ju vakta oss för att göra till föremål för församlingstukt förseelser, som ej bevisligen enligt Guds ord kunna kallas för synd.

Nya frågor af ett eller annat slag uppkomma alltid. Så också nu. I broderlig kärlek behandlades de ock på ett ganska sakrikt sätt. Så kom dagen för vårt möte med ledarne inom de kinesiska församlingarna. 34 voro närvarande och alla församlingar representerade med undantag af tvenne. Flere af våra kära vänner hade till följd af regn måst utstå ej ringa obehag. Sålunda hade ett par tillbringat natten ute på vägen i sin vagn, som ej kunnat dragas upp ur den grop, hvari den fastnat. Andra hade blifvit genomblöta och nödgats tillbringa flera dagar på värdshus o. s. v. Men väl ankomna hit glömdes resans alla besvärligheter. Vi hade sökt ordna för alla gäster på bästa sätt. Allmänna omdömet är ock, att Herren var oss mycket nära, och att våra kära bröder vuxit i nåden och i vår Herres Jesu Kristi kunskap. Huru njöto vi ej af *Kao's* från Tungchowfu predikan öfver Ps. 119: 92: »Om din lag icke hade varit min lust, så hade jag förgåtts i mitt elände». Under synbar påverkan af Guds Ande talade han om, huru Herren fröjdar hjärtat, så att man känner, »hurusom det rinner därinne». Han talade om Herrens käpp och staf, »den ene kort, den andre lång», hvar så behöfves, och om aflidne gamle Ma's sista ord: »Nåd och ära vare Herren Jesus», hvilka ord ej kunna begrafvas med honom, utan komma att fortlefva; och han talade om de svårigheter, vi möta i lifvet, ibland höga som vågor, *men att vågorna icke äro höga som Gud.*

På söndagen var kapellet alldeles fullsatt af allehanda folk. Vid morgonmötet talade diakonen *Hsieh* från Puchow om *Guds ord och dess egenskaper* och vid förmiddagsmötet evangelisten *Kung* från Honan eldigt, varmt och godt om vikten af att likt folket i Berea forska i Guds ord. Han afgaf ett personligt vittnesbörd om hurusom han, då han först blef kristen, ej saknade nit, men kunskap i ordet. Han var, sade han, lik lätt antänd halm, sprakande, men ej stadigt brinnande. Han varnade ock för att för tidigt, innan man vunnit stadga, påbörja andlig verksamhet.

Så afslutade den stille, saktmodige diakonen *Ching* från Ü-hsiang mötet med en härlig predikan om korsets evangelium. Det var en värdig afslutning på det hela. Alla, som ville få något, hade fått något.

Hvad själfva behandlingen af stadgarne vidkommer, så var den ganska god, då man tager i betraktande, att våra vänner ännu icke äro så vana vid att diskutera dylika frågor. De yttrade sig i allmänhet med försiktighet, vana som de äro att hänskjuta alla frågor till vårt afgörande. Ej förrän nästa år komma stadgarnas antagande att slutbehandlas. Det kunde man emellertid förstå, att det var mycket uppfostrande för dessa våra infödda medarbetare att deltaga i en dylik »duma».

På lördagseftermiddagen hade vi anordnat ett litet sällskapsmöte för de inbjudna. Två stora dukade bord, försedda med té, kakor och drufvor, ett för männen och ett för kvinnorna, voro framsatta i kapellet, och efter gemensam sång och bön vidtog serveringen. Dessförinnan skulle dock presentation äga rum, ty ännu kände ej alla hvarandra. Det tillgick på så sätt, att namnen uppropades på alla från hvarje särskildt distrikt, och så fingo de gå fram och buga sig för församlingen. Detta tyckte de var mycket roligt. Till sist voro en eller två från hvarje distrikt utsedda att redogöra för arbetet just inom sitt distrikt. Äfven detta var af stort intresse. Där kommer diakonen *Hsieh* och afgifver en mönstergill rapport med fullständig statistik öfver församlingsmedlemmars, forskares och skolbarns antal. Ja, han t. o. m. omtalar, huru många hundra skålpund bröd, som åtgått under ett stormöte! Den saktmodige *Ching* lägger sin hembygd varmt på våra hjärtan, och den snälle *Kuo* framträder med en gruflig värdighet och med anteckningar i handen, som nog ingen mer än han själf kan tyda. Han afgaf just ingen lysande rapport men sade sig hoppas mycket af opieasylverksamheten. Ishïs två bokförsäljare träda fram och redogöra på ett blygsamt, tilltalande sätt för sin ganska mödosamma verksamhet o. s. v. Ett böne- och tacksägelsemöte afslutade det hela. Hvad som tydligt framgick, var, att våra ledare år från år tillväxt i andlig mognad och erfarenhet, och härför prisa vi vår Gud.

August Berg.

Hoiang den 29 aug. 1906.

Tungkwan, Shensi, N. China.

Kära missionsvänner!

»Så ledde *Herren* honom, *han allena.*»
5 Mos. 32: 12.

Detta ord gafs oss såsom reskost på vägen och en borgen för framtiden, då vi i början af sommaren anmodades att rycka upp tältpluggarna i Tungchow för att draga åstad några mil norr ut, till den lilla staden Hoiang. Vi hade nog länge varit beredda på uppbrott men knappast hunnit sätta oss in i, att det skulle blifva en verklighet. Vi kände dock nu, att det var Herren, som kallade. Och när *Han* leder, behöfva vi ju ej frukta för att följa, äfven om vägen leder in i det okända, in i mycket, inför hvilket vi, helt naturligt sedt, stå undrande och bäfvande.

I början af augusti stodo vi redo att säga farväl till våra vänner i Tungchow, som vi lärt känna och hålla af under den tid — nära 2 år — vi fått vara ibland dem. Många voro de bevis på tillgifvenhet och kärlek, som visades oss i afskedets stund, och vi å vår sida kände nog djupare än förut, huru vi voro fästade vid den ene och den andre i den lilla skaran.

Nu börja vi bli hemmastadda här. Herren har i stor nåd hulpit denna första tid under flyttbråk och iordningställande af allt, och vi äro så tacksamma att nu vara så pass i ordning, att vi kunna börja med ett regelbundet arbete. Förra veckan började jag en liten läsklass med de kvinnor, som bruka komma hit och säga sig vara intresserade. Det går ej så fort att lära känna dem, men så mycket förstår man snart, att de äro som barn, som behöfva ledas steg för steg. Det gör en så ondt att förstå, huru liten vikt de lägga vid »de ting, som äro ofvanefter», och huru svårt det är för dem att afsätta ett par timmar af en hvardagseftermiddag för att komma hit och lära något. O, huru vi längta att få se Andens verkningar ibland oss — öfverbevisande om synd och väckande större behof efter frälsning hos våra s. k. sökare! De skulle då bli mer angelägna att lära och få lättare att slita sig ifrån det myckna, som nu binder dem.

Hjärtligt ber jag få anbefalla Hoiangs få (fem) församlingsmedlemmar och »sökare» åt missionsvännernas intresse och förbön; de äro i behof däraf. Strax efter vår ankomst hit spelades det teater i staden. Jag saknade vid söndagens möten en af de tvänne kvinnliga församlingsmedlemmarna i staden. På onsdagens eftermiddagsklass kom hon ej heller. På förfrågan fick jag till svar: »hon går på teatern». Det gjorde mig mycket ledsen. Jag rådgjorde med bibelkvinnan och beslöts, att vi skulle söka upp henne och förehålla henne, hvilken försmädelse hon på detta sätt droge öfver Guds namn. Många kvinnor hade ute på gatan sagt till bibelkvinnan: 'En kvinna med stora fötter, som du, hör väl till utländingarna, såsom du gör, men den och den, hon går och ser på teatern'. Min hjälpkvinna, en förståndig och stadgad kristen, gick åstad, och vi här hemma bådo, att de förmaningens ord, hon skulle säga, måtte falla i god jord. Herren hörde vår bön. Både den unga Liu-ta-sao och hennes man lyssnade till och läto tala vid sig. Endast han, som ser till hjärtat, vet, huru djupt förmaningen fick tränga ned, men i det yttre har dock en ändring skett. Åtminstone försumma dessa makar ej mer gudstjänsterna. Bedjen för dem, att deras lif verkligen måtte vinna stadga, och att de må *förstå*, hvad det vill säga och hvilket ansvar det innebär att vara en kristen.

$^{7}/_{9}$. En hel vecka har ilat i väg, sedan jag började detta bref. Det har varit dagar af mycken ängslan och oro, i det vårt lilla älskade barn varit, som vi trodde, vid grafvens rand. Men genom Guds stora nåd och såsom direkt svar på våra förenade böner ha vi henne nu så pass på bättringsvägen, att all fara, såsom det synes, är öfver. Denna ovanligt fuktiga sommar har varit mycket pröfvande, särskildt för de små. Luften i de kinesiska bostäderna, hvilka i de allra flesta fall äro byggda så, att så litet sol som möjligt tränger in, blir under ihållande regn öfver all beskrifning rå och ohälsosam.

Här i Hoiang ha vi annars luftigare och soligare än på någon plats, jag hittills sett i Kina. Och vi prisa Gud därför. Efter åtskilliga små reparationer ha vi nu fått vårt lilla hem i ordning. Utrymmet är bra mycket mindre än i Tungchow, men det är stort nog för oss, och vi äro så nöjda. Vid sidan af den gård, vi bebo, har det lyckats oss få hyra en särdeles lämplig gård för flickskolan, som vi hoppas skall flytta in där i höst. Den erbjuder allt, man kan önska, för en skolgård i Kina: afskilda sofrum, stor, rymlig lässal och en stor, öppen gård för barnen, där de fritt få röra sig. Vi äro mycket tacksamma mot Gud för denna lokal, så ojämförligt mycket lämpligare än den i Tungchow.

Bedjen med oss, att dessa förbättrade yttre förhållanden äfven måtte bli till välsignelse för skolan i sin helhet! Antagligen mista vi några små elever från Tungchow-distriktet; då de eller kanske rättare sagdt deras föräldrar torde finna vägen för lång. Denna skola har ju under det gångna året varit för Tungchow och Hanchengdistrikten. Hittills ha Hancheng-barnen haft lång väg till skolan, nu blir det Tungchowbarnen. Få se, om de senare nu skola visa sig lika ihärdiga att trotsa vägens besvärligheter, som flera af de förstnämnda varit under flydda år. Det blir ju bara fråga om resorna fram och tillbaka vid terminernas början och slut, ty barnen bo här under hela sin skolgång och äro endast under ferierna i sina hem.

Lede Herren allt efter sin vilja och till sitt namns förhärligande!

Min man och fröken Gustafsson, som just nu bereda sig att resa till konferensen i Yuncheng, förena sig med mig i hjärtliga hälsningar.

Eder i Herren tillgifna
Inez Bölling.

* * *

Bröllop och examen.

Haichow den 4 sept. 1906.

I onsdags förra veckan stod här evangelisten *Kuo Ta-chengs* bröllop. Vigseln förrättades i kapellet, som för tillfället var prydt med lefvande växter, bland hvilka särskildt palmerna och de doftande hvita liljorna tilldrogo sig uppmärksamhet. Nästan hela gården framför var fylld med skådelystna. Kapellet var fullsatt af troende och sökare. Brudgummen och männen hade sin plats till vänster (högsätet i Kina!) och bruden med alla kvinnorna till höger om vigselförrättaren. Tydligt och klart afgåfvos löftena. Ett tal hölls omedelbart efter vigseln öfver fyra bibliska kärnspråk. Bröllopsgästerna upptogo »tretton bord». Räknadt efter 8 vid hvarje bord uppgick antalet till 104, och hade de kommit från nio olika regeringsdistrikt. Utom gåfvor i penningar och saker förärades vår broder tre gratulationsbanér och

fem lyckönskningsadresser,

allt hållet i rödt, som är glädjens färg i Kina. Evangelisten Kuo har allt sedan sin omvändelse vid en tältpredikan i Puchow år 1895 varit först vår personlige och sedan missionens tjänare samt städse visat mycket nit i sin Herres tjänst och utgifvande kärlek till sina medmänniskor. Härom vittna ock de många vänner, han vunnit, både bland utländingar och kineser, och hvilka nu gratulerade honom på denna hans högtidsdag. Vi

hade under någon tid bedit Herren om en hustru åt honom, då han varit änkling sedan många år tillbaka, och detta var bönhörelsen. Hans hustru är en änka om 35 år, har trott på Gud omkring ett års tid samt nyligen aftagit fotbandagen. Hon söker med ifver lära sig läsa sitt Nya testamente.

Ett annat bröllop, som jag alldeles uraktlåtit att berätta om, var evangelisten *Los* i Puchow. Han gifte sig den 30 maj med diakonen Uangs äldsta dotter *Mi-Kuo*, en af fröken Prytz' f. d. skolflickor. Detta var kanske det

mest idealiska bröllop,

jag varit med om hos kineser. Båda kontrahenterna voro varma kristna och vid mognare ålder — han 26 och hon 23 år, om jag ej missminner mig, och ej barn, såsom vanligtvis är fallet i Kina. Vidare ingicks partiet på grund af ömsesidigt tycke, något, som också är mycket ovanligt i detta land. Bruden hade kort förut haft två andra friare, båda söner till småförmögna bönder, som genom sina medelmän hört sig för hos hennes fader. På moderns förfrågan bad hon emellertid slippa att antaga någotdera anbudet. Broder *Lo* hade, ehuru föräldralös och utan jordiska ägodelar men med en lefvande tro på Kristus, redan vunnit hennes hjärta. Och då han genom medelmän framställde sin begäran till fadern, och modern så frågade, hur dottern ville, svarade hon — intet, ty tystnad betydde samtycke. Hon har ett

stilla och ödmjukt väsende

men är något sjuklig, hvarför hon särskildt behöfver Guds barns förböner, att hon må bli fullt återställd samt för sin man och kvinnoarbetet till mycken välsignelse.

Låt mig äfven berätta något om den sista examen i goss- och flickskolan i Puchow! I den senare vittnade förhöret om nitiskt arbete, nedlagdt så väl af fröken Prytz som af läraren, herr *Ien*. I kinesiskans latinisering, d. ä. ljudtecknens nedskrifvande med våra bokstäfver, hade eleverna gjort goda framsteg. Flera af flickorna räknade med ej ringa färdighet på abakus (den kinesiska kulramen), och af de mindre kunde flera redan läsa sina biblar. Af förhöret i gosskolan framgick, att äfven läraren, herr *Li*, lagt sig vinn om undervisningen. Han är forskare i evangelium och innehar, äfven han, litterär grad. Det är första året, han undervisar efter våra metoder. Flickornas antal har varit 18 och gossarnas 12. Vilja de, som läsa detta,

särskildt bedja för det viktiga skolarbetet?

Flickskolorna äro i mycket uppfostringsanstalter. De kinesiska troende erkänna sin oförmåga att rätt handleda sina barn. Flickskolan här ute söker därför ersätta, hvad hemmen försumma. Hvad gosskolorna beträffar, äga vi ännu ingen, där en missionär — såsom sker i flickskolorna — odeladt gifver sin tid åt undervisning och tillsyn af lärjungarne. Vår bön är, att Herren inom kort måtte uppväcka och sända oss lämpliga personer med håg och krafter för detta viktiga arbete. Två eller tre af de mindre skolorna inom hvarje större distrikt skulle så kunna slås ihop till en och komme då att helt upptaga en persons tid och krafter. Arbetet utfördes härigenom bättre, och onödig splittring af krafterna skulle undvikas. De ledande inom de olika missionerna börja allt mer inse vikten af att fördela *arbetet* bland missionärerna snarare än *arbetsfältet*, så att hvar och en får ägna sig åt det, som bäst passar för hans gåfvor.

»Mina bröder, bedjen för oss!» 1 Tess. 5: 25.

C. Henrik Tjäder.

En täflan i bibelstudium bland kineser.

Aftonen den 21 februari innevarande år bar Changteh, C. I. M:s station i Hunan, ett festligt utseende. Lampor och lyktor voro tända och en mängd sidenstandar upphängda. Representanter för två andra missionssällskap hade infunnit sig för att närvara vid den högtidlighet, som skulle äga rum.

Sex månader förut hade denna dag utsatts till en examen i bibelkännedom. Icke nog med att en mängd stycken ur både det Gamla och Nya testamentet skulle inhämtas utantill, de täflande skulle äfven på ett tillfredsställande sätt kunna redogöra för innehållet i vissa delar af evangelierna samt för några af brefven. Upplysningsvis må nämnas, att kandidaterna hade att inlära utantill 382 verser ur 7 af det Gamla testamentets böcker och 158 ur 9 af det Nya testamentets eller motsvarande hela Jakobs epistel, båda Petri bref och första brefvet till Johannes. Hvem som ville ägde att deltaga i denna täflan. För deltagarna innebar den emellertid ett strängt arbete, så mycket svårare för kineser, som deras dagliga sysselsättningar i regel lämna dem ytterst få lediga stunder.

Tack vare några engelska och australiska vänners frikostighet skulle en dyrbart inbunden s. k. mandarinbibel tilldelas hvar och en, som bestode profvet ifråga. Missionärerna hade icke egentligen förhoppning om att någon kines skulle gå i land med den verkligen ytterst svåra uppgiften. Redan det, menade de, vore ett vackert resultat, om någon kunde komma ut med hälften. Vi kunna tänka oss deras häpnad, när tio kineser anmälde sig och äfven i det allra närmaste bestodo examen. Hvar enda en af dessa tio tackade efteråt på sina knän Gud för den vunna segern under erkännande af att det var genom hans nåd, de hade kunnat kämpa sig fram till målet.

Den ihärdighet, dessa män hade utvecklat, syntes bekräfta det omdöme, som den nu aflidna mrs Isabella Bishop en gång afgaf, då hon förklarade: »De kinesiska kristna äro af det bästa material, som finns i Asien».

En af examinatorerna, mr T. A. P. Clinton, skrifver:

»Dessa män hade på det mest uthålliga sätt arbetat under sex månader, och jag får säga, för att uttrycka mig mildt, att redan efter den första examen var jag alldeles häpen. Under två timmar uppläste examinanden, en ung landtbrukare, utantill det ena stycket efter det andra ur den Heliga Skrift, utan att säga fel på mer än tre eller fyra ord. När vi kommo till konung Salomos bön, sade han stilla: »Få vi icke knäböja, såsom den store konungen gjorde?» På ett vördnadsfullt och skönt sätt uppläste han därpå utan att stappla på ett enda ord denna bön på 39 verser, och innan vi skildes, räckte han mig ett omsorgsfullt skrifvet manuskript på tolf sidor,

hvaraf framgick, att han gjort närmare bekantskap med flere kristliga författares kommentarer.

Jag trodde icke, att denne man kunde öfverträffas af någon, men för hvarje ny kandidat ökades min förvåning. Åtminstone tre bestodo så godt som hela profvet. Hvarje kandidat hördes för sig och blott inför examinatorerna. De flesta af dem voro i början ganska nervösa, ehuru vi försökte få dem att känna sig alldeles lugna och tilläto dem intaga hvilken ställning de själfva önskade. En af dem, Yü Peh-ling, knäböjde hela tiden, $2^1/_4$ timme. Han talade efteråt om för mig, att han icke hade sofvit hela den föregående natten, och att han på morgonen icke smakat någon frukost. På ett alldeles glänsande sätt redogjorde han för hela innehållet i Marci evangelium. Icke en enda mer väsentlig punkt gick han förbi. Egendomligt var att höra från kinesiska läppar, hurusom berättelsen om Robert Bruce och spindeln hade ingifvit honom ny kraft, då han efter flere försök hade börjat fälla modet. Och när vi efteråt knäböjde i bön, sade han ödmjukt: »Herre, jag är enfaldig och har icke läst många böcker, men jag hade fått lagdt på mitt hjärta, att jag skulle göra detta försök, och du har hjälpt mig.»

När så ordningen kom till mr Sheng, visste jag, att det skulle bli något ovanligt, ty denne man är alltjämt för oss en källa till öfverraskningar. Han hade t. ex. i 24 år varit en opierökare. Så sade han en dag till Herren: »Herre, jag tar emot ditt ord; jag tror, jag förtröstar på dig, att du är mäktig att bryta mitt opiebegär.» Från den stunden voro tjugufyra års bojor slitna, och sedan dess, det är nu tre år sedan, har Sheng varit en Herrens frigjorde. När han nu skulle räkna upp namnen på de tolf patriarkerna, uppläste han i stället hela det kapitel, hvari deras namn förekomma, och vid sitt återgifvande af profeten Jonas historia tillade han en af sina egna, oförlikneliga kommentarer. När han skulle berätta om lottkastningen, yttrade han, att på en af lotterna stodo dessa ord skrifna: »Denna nöd har kommit för min skull». Och *naturligtvis* drog *Jona* ut just denna lott. För en hänryckt åhörareskara upprepade Sheng följande söndagsafton Jonas historia. Hans friska och originella väsen har något ovanligt tilldragande, och gärna vittnar han, när han kan, offentligt om Herren, ehuru han är mycket upptagen af sina affärer och är långt ifrån stark.

En glädje var det också att höra mr Kans utanläsning. Denne man har ett utomordentligt godt minne och den mest välljudande stämma. Vid flere tillfällen, då endast delar af vissa kapitel hade behöft återgifvas, läste han upp hela kapitlen. Och dessutom hade han lärt sig, hvad som icke ingick i uppgiften, hela Ebr. 11 kapitel. Vid uppräkningen af det Gamla och det Nya testamentets böcker angaf han äfven antalet kapitel i hvarje bok.

Li Iu-chang, vår högt värderade evangelist, hade måst arbeta oerhördt för att nå målet. Ofta hade han redan kl. 5 om morgnarna suttit vid sin bibel. Äfven han gjorde sin sak väl.

En annan pristagare, Lo, hade, när han först blef en kristen, måst gömma sin bibel och sångbok på ett loft af fruktan för sin hustru. Men han hade varit ståndaktig, och småningom hade hustrun blifvit förändrad. Nu brukade hon i sällskap med flera vänner besöka gudstjänsterna.

Hvar och en af de tio kandidaterna har något för honom utmärkande drag af särskildt intresse. Mycket undrar jag, om någon församling i våra kristna länder skulle kunna uppvisa tio män, som så flytande kunna läsa upp lika mycket af den heliga skrift som dessa kineser.

De i marokkoläder inbundna samt med guldsnitt och inskriptioner försedda biblarna togo sig mycket prydliga ut, där de voro framlagda i kapellet på ett bord, täckt med en mörkröd duk. Och att beskrifva den glädje, som stod målad på emottagarnes ansikten, låter sig icke göra. Eget nog var en dotter till just en af de män, som verkställt öfversättningen af mandarinbibeln, närvarande vid högtidligheten. Hon var äfven den, som fick dela ut de dyrbara gåfvorna.

Den verkan, det trägna bibelstudiet haft på deltagarne i täflan, framträdde särskildt i deras böner. Jag har sällan hört mognade kristna från andra länder på ett så skönt sätt i sina böner inlägga uttryck och löften, hämtade ur den Heliga Skrift. För sju år tillbaka längtade vi att hafva omkring oss åtminstone några få, som med oss kunde intränga i ordets djupare sanningar. Denna vår längtan har nu uppfyllts. För dessa män, som endast för några få år sedan syntes alldeles ur stånd att fatta något af andliga ting, synes nu bibeln uppfylld af ljus. Åter och åter känna vi oss stå i skuld till våra infödda bröder för tolkningen af svåra skriftställen. De hafva i sanning »med ödmjukhet mottagit det inplantade ordet», och de »glädjas såsom en, hvilken vunnit ett stort byte».

Tidstecken.

Allt utvecklar sig i Kina på ett öfverraskande sätt. De, som noga känna förhållandena, påstå, att icke ens i Japan har utvecklingen varit så snabb.

I augusti detta år utfärdades ett kejserligt dekret, hvari bebådades, att flere lagar skulle komma att förändras. Och hvad som nu är ett faktum är, att ett af villkoren för att erhålla ett regeringens ämbete är, att man besitter ett visst mått af västerländsk lärdom. Det var detta, som för åtta år sedan föreskrefs af den unge kejsaren, och som indirekt framkallade boxarerörelsen. Änkekejsarinnan, som då sköt Kinas lagliga regent åt sidan på grund af hans radikalism, handlar nu i enlighet med just samma principer!

Se här några andra tidstecken. Yuan-Shih-Kai, den mäktigaste af vicekonungarne, har i provinsen Chili satt i gång öfver 5,000 skolor, hvari de unga erhålla undervisning i engelska språket samt i all möjlig västerländsk lärdom för att så snart som möjligt dugliggöras för regeringens tjänst. — Elfva tusen kinesiska studenter vistas äfven f. n. i Tokio för samma ändamål. — Postkontorens antal i synnerhet i östra Kina har så ökats, att de nu äro 18 gånger så många som för 4 år sedan. — Tidningarna hafva under samma tid blifvit 8 gånger så många. — Och fotbindningen har vid straff blifvit förbjuden.

Men ännu märkligare ting ha skett. Chang Chi-Tung har infört läsningen af det Nya testamentet i alla skolor i Hupehs och Hunans provinser. Han anser, att bibeln ligger till grund för de västerländska folkens öfverlägsenhet och vill därför, att de kristnas heliga bok skall

ställas jämnsides med den konfucianska skolans klassiker. Detta påbud berör 60 millioner kineser. — Vidare har genom ett kejserligt dekret förordnats, att söndagen inom skolorna skall hållas såsom *fridag*. — Äfven har ett kejserligt påbud utgått om att bruket af opium under loppet af de närmaste tio åren skall afskaffas.

Ja, här gå nära 400 millioner människor med hastiga steg framåt på utvecklingens väg. I sanning böra icke de kristna begagna sig af tillfället och gå in genom de öppna dörrarna! Kina har vaknat, och en ny civilisation håller på att införas i landet. På Europas och Amerikas kristna kyrkor kommer det att bero, om denna civilisation skall blifva materialistisk eller kristlig.

Strödda meddelanden.

Efter mellan 30—40 års missionsarbete i Japan finnas nu i detta örike med en befolkning af 48 millioner människor 130 tusen protestantiska kristna. Bland dessa japanska kristna finnas många i yttre afseende framstående män, som äro ledare af de ungas uppfostran och flere filantropiska värf.

De Kristliga Föreningarne af Unge Män hafva redan varit till mycken välsignelse i Japan.

Högre lärdomsskolor finnas i landet till ett antal af 56 med 2,500 lärjungar. Söndagen de, kristnas hvilodag, har afskilts till hvilodag äfven i Japan.

Buddaisterna äro emellertid nitiska och taga i mycket de kristnas verksamhet till förebild. Sålunda har det grundats buddaistiska söndagsskolor, buddaistiska K. F. U. M. o. s. v.

Den första japanska tidningen utkom år 1863. Numer utgifvas i Japan 1,500 dagliga tidningar samt tidskrifter.

En bokförläggare i Tokio inbjöd nyligen landets infödda författare till en pristäflan. Af de poem, som insändes, voro 600 skrifna i kristlig anda. Flere af de författare, som prisbelönades, voro kända kristna.

Utgifvaren af en af Japans största dagliga tidningar skrifver: »Se ut öfver Japan! Öfver 40 millioner af vårt folk stå f. n. på en högre moralisk ståndpunkt än någonsin förr. Våra begrepp om rätt och lydnad äro klarare än förr. Hvad är orsaken till dessa stora moraliska framsteg? Vi finna den i intet annat än i Jesu Kristi religion.»

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Böneämnen

från Haichow och Puchow, insända af *C. H. Tjäder*.

Om en sannt troende, insiktsfull lärare till nästa år för gosskolan i Haichow.

Om ett lämpligt hus till nästa år för V. Wester och opieasylen i Haichow. Skolan skulle då få använda det hus, där asylen f. n. är inrymd

Om att många under den kommande vintern må räddas ur opielasten, och att Herren rikligen må välsigna evangelisten Kuo Ta-chengs arbete såsom asylens föreståndare.

Att de troendes frivilliga predikande på marknader under den kommande vintern. För de bibelkurser, som komma att hållas, samt för goss- och flickskolorna i Puchow.

* * *

Böneämnen

hämtade ur missionärernas bref.

Sökarne och församlingsmedlemmarna i Hoiang.

Att de förbättrade yttre förhållandena må blifva till välsignelse för flickskolan i dess helhet (sid. 181).

De kinesiska kristna hem, som omtalas i missionär Tjäders bref, att från dem må utstråla ett klart ljus i den hedniska omgifningen. — De från vårt land utgångna missionsarbetarne (sid. 182).

Tacksägelseämnen:

Konferensen i Yuncheng. — Att de infödda medarbetarne synbarligen tillväxa i andlig mognad och erfarenhet (sid. 180).

Att missionär och fru Böllings lilla flicka blifvit återställd från sin häftiga sjukdom (sid. 181.)

Att läsningen af det Nya testamentet införts i så många kinesiska skolor (sid. 183).

Att förbud utfärdats mot det förhärjande bruket af opium och den grymma fotbindningen (sid. 183).

På Sinims Lands förlag.

Hans Stjärna i Östern,

illustrerad missionskalender, 3:dje årgången. Pris: häftad 75 öre, kart. 1 kr.

INNEHÅLL: Tillbedjan, (poem), af *J. Bölling*. Stor glädje, af *J. Bölling*. Möts vi då? af *August Berg*. Ur minnet, af *E. Folke*. Kinas nya undervisningsväsen. Öfversättning af *C. H. Tjäder*. Ädla stenar, af *Jane Guinness*. Förnyelse, af *Andrew Ericsson*. Något om religion, litteratur och konst i Kina, af *H. Linder*. Att jag måtte få min syn, af *Anna Eriksson*. På härnadståg, af *S. Engström*. Från arbetet i Nienchi, af *G. A. Stålhammar*. En vår bland bergen, af *Dagny Bergling*. En hvardagsbild, af *Inez Bölling*. Makt öfver all fiendens kraft, af *Augusta Berg*. Också en intervju, af *August Berg*. En Nikodemusbild, af *N. Högman*. Jag visste det ej, af *Judit Gustafsson*. Chen (biografi). En upplyst mandarin, af *A. Hahne*. Ända hitintills, af *Mary Ramsten*. Landtlif, af *Verner Vester*. Ett bärgadt lamm, af *Hilma Tjäder*. Evangelistskolan i Yuncheng. Svenska Missionen i Kina.

Rekvisitioner insändas till Sinims Lands Förlag, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

När mer än 5 ex. tagas, lämnas 25 % rabatt.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.

11. Årg. 15 December 1906. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Julfest i Chen-chow.

Fru Jane Guinness vid högra pelaren.

Innehåll:

Anmälan. — Frid på jorden. — Julens Konung. — Han blef fattig för vår skull. — Meddelanden från Redaktionen. — Från hemarbetet. — Ännu en kärfve bärgad. — Meddelanden från fältet. — Hänförda missionsarbetare. — Det lilla kan ock vara stort. — Daggdropparna. — Familjenotiser. — Litteraturanmälan. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Anmälan.

Sinims Land afslutar med december månad sin 11:te årgång, och åter hafva vi vid en blick tillbaka anledning att tacka Herren, som i sin stora trofasthet infriat det löftet: »Jag hjälper dig».

Den förändring, tidningen från och med årets början undergick, i det att den allt sedan utkommit med två nummer i månaden, har af flertalet bland missionens vänner omfattats med glädje. De hafva nämligen därigenom bättre än förut varit i stånd att följa förhållandena ute på missionsfältet.

Tidningens utvidgning har äfven möjliggjort intagandet af *flera värderika uppsatser* af sådana missionens ledare och förkämpar som professor G. Warneck, Mr D. E. Hoste, Rev. H. O. Dwight, sekreterare vid hednamissionens upplysningsbyrå i Amerika, Mr Rob. Wilder m. fl. Härvid har redogjorts icke blott för missionens ställning i Kina liksom för utvecklingen i allmänhet i detta land utan ock för Guds verk i sådana länder som Japan, Korea och Indien. Äfven från »de svartes världsdel» har åtskilligt meddelats, särskildt rörande kampen mellan muhammedanismen och kristendomen.

Tidningen har vidare innehållit *smärre meddelanden från olika fält* liksom ock *missionsberättelser*.

I nästan hvarje nummer har äfven influtit någon *artikel till väckelse och uppbyggelse*, liksom det äfven intagits *tacksägelse-* och *böneämnen*. Innehållet har med ett ord varit mer omväxlande än under de föregående åren.

Då nu tidningen under nästkommande år kommer att utgifvas efter samma plan som i år, blir dess hufvudsakliga uppgift, såsom hittills, att redogöra för *missionen i Kina*.

Till de vänner och medarbetare, som äfven i år trofast stått vid vår sida och bistått oss med tidningens spridning, känna vi oss stå i stor tacksamhetsskuld. Det ligger emellertid i öppen dag, att tidningen för att kunna bära sig behöfver långt större spridning än hittills. Det är därför vår bön till Gud, att han må uppväcka ännu flere missionsvänner till att stödja just denna gren af missionen, liksom vi hoppas, att de gamla vännerna alltjämt skola bistå oss.

Tidningens pris blir oförändradt, nämligen 1 kr. för helt år och 50 öre för halft år, hvartill kommer postporto 35 och 25 öre, då prenumerationen sker på posten.

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te ex. gratis, när de insända rekvisition direkte till redaktionen, som då betalar postportot. När mindre än 5 ex. tagas, bör prenumerationen ske på posten.

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar »Sinims Land» kr. 2: 40.

Profnummer sändas på begäran. Adress: 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

Stockholm i november 1906.

Redaktionen.

Ty ett barn varder oss födt, en Son oss gifven, hvilkens herradöme är på hans axlar, och hvilkens namn är Underlig, Råd, Stark Gud, Evig Fader, Fridsfurste.

Ordet vardt kött, och han bodde ibland oss, full af nåd och sanning, och vi skådade hans härlighet såsom den af Fadern enföddes härlighet. Och af hans fullhet hafva vi alla fått, och nåd för nåd.

Men åt alla dem som mottogo honom, gaf han makt att blifva Guds barn, dem som tro på hans namn.

En god jul

tillönskas missionens medarbetare och vänner. Herren gifve eder alla en stor glädje öfver Guds outsägliga gåfva!

Frid på jorden.

Jämte budskapet om »den stora glädjen» är det budskapet om »frid på jorden», som likt en ton från himmelen vid vår Frälsares födelse ljuder ned till oss från Betlehems ängder. Målet med all mission är just att föra denna frid från himmelen in i människors hjärtan, in i hemmen, äfven de mörka *hedniska* hemmen. Det går en längtan efter frid öfver vår oroliga jord. När den elektriska gnistan bar fram budskapet om fredens afslutande mellan Japan och Ryssland, var det, som om folken dragit en suck af lättnad. Men *frid* på jorden blir det aldrig, förrän Kristi rike segrar. Intill dess skall jorden vara uppfylld icke blott af krig och rykten om krig emellan folken, utan äfven krigen mot synd, död och djäfvul komma att fortfara på vår gamla jord.

Skönt är det dock att se, hurusom den morgonrodnad, som bebådar fridsriket, förspörjes här på jorden. Långsamt skrider det framåt, ofta liksom i det fördolda. Men Herrens verk kan ej afstanna. Framåt går det ständigt, framåt mot uppfyllelsen af änglasången: »Frid på jorden!» Det är icke blott en stor ära och glädje att vara med utan öfver all måtta härligt, ty intet tjänar till att till den grad väcka lif i hemlandet som ett kraftigt arbete för Herren ute i hednalanden. Ja, den yttre missionen är, såsom någon sagt, modern till den inre och icke omvändt.

En mor, som en gång ville visa sin lilla dotter, hurusom det att offra sig för andra äfven blir till välsignelse för den, som bringar offret, omtalade följande: »Jag har två vänner. Den ena af dem skär aldrig af någon blomma i sin trädgård. Hennes rabatter stodo för någon tid sedan prunkande af

blommor i alla möjliga färger. Och detta utgjorde hennes stolthet. Men trots all hennes omsorg och omvårdnad började blommor och blad falla af, och redan före augusti månads utgång hade hon endast de kala stänglarna kvar. Min andra vän hade också en trädgård. Och hennes rabatter voro fulla af blommor, ända tills frosten kom. Och jag tror, jag kan säga dig orsaken. Denna sistnämnda vän tillhör en förening, som skickar ut blommor till de sjuka på sjukhusen, och hon skar därför flitigt af blommor på sina rabatter. De sjuka ha haft stor glädje däraf, och ju mer hon tog, dess bättre tycktes hennes blommor trifvas, ty alltjämt slog det ut nya blommor. Detta har påmint mig om hvad som står i Ordspr. 11: 24, 25: »Den ene utströr och får dock mer; den andre spar öfver höfvan, men blifver allenast fattigare. Den frikostige varder rikligen mättad, och den, som vederkvicker andra, han blifver själf vederkvickt».

Om vi äro med om att bringa friden från himmelen in i hedningarnas hjärtan, skall Guds frid i allt rikare mått komma att fylla våra egna hjärtan. Detta bekräftas också af följande lilla händelse, som omtalades vid minnesfesten öfver missionär Ziegenbald: »En fattig banvaktares hustru hade varit med vid ett missionsmöte men hade icke haft ens en tvåöring att gifva i kollekten. I det lilla hemmet funnos tio barn, så det var icke lätt för föräldrarna att draga sig fram. När hustrun nu en dag stod vid grinden för att afvakta tågets ankomst, bad hon i sitt hjärta: »Herre, gif mig något, som jag kan få gifva åt dig!» Sedan tåget rusat förbi, såg hon något ligga på skenorna. Och när hon gick fram för att undersöka, hvad det var, fick hon se, att det var en hare, som blifvit öfverkörd. Hur tacksam blef hon icke mot den Gud, som bor i höjden, men ser ned till det ringa! Hon sålde haren, fick 1: 50 för den och gaf med innerlig glädje dessa pengar till missionen. Guds frid och salighet riktigt uppfyllde hennes själ.»

Måtte samma sinne bo hos oss! När fridsriket en gång lyser ut öfver jorden, skola vi visserligen icke ångra oss, om vi varit med och beredt väg för Fridsfursten. Men att lefva sig själf, blott sig själf, det bringar ofrid med sig, både inre och yttre, icke blott för tiden utan ock för evigheten.

Efter *Missionsbudet.*

Julens Konung.

Julens Konung ser du hvila
Uppå krubbans hö och strå.
Dit du får i tanken ila
Och se glädjens sol uppgå,
Se det rätta julljus brinna,
Som skall lysa världen all,
Värma mänskan arm och kall.

Väl han synes arm och ringa,
Men allsmäktig dock han är.
Satans makt han kan betvinga,
Världen han på händren bär.
Evig är hans rikes spira,
Och hans trons grundvalar stå,
Hur än ondskans böljor slå.

Omkring honom sånger brusa,
Frusna hjärtan tina opp.
Mörka dalar blifva ljusa,
Kvalda hjärtan få nytt hopp. —
Simeon sin harpa strängar,
Går som segrare ur strid,
Far från denna värld i frid.

Stora skaror Jesus hylla,
Vandra på hans sannings stig.
Jublande hans led de fylla,
Kring hans fana samla sig.
Mörkrets härar skola falla,
Hatets sånger skola dö,
Svinna såsom sommarns snö.

Se, i mörka hednaländer
Slitas dödens starka band!
Herren nådens julljus tänder
Fjärran uti Sinims land.
Japan vaknar upp och hälsar
Den uppgångna julens sol,
Strålande från pol till pol.

Ja, från jordens länder alla
Synas nattens dimmor fly.
Jubelsånger höras skalla,
Härlig jultid börjar gry,
Och till jordens alla ändar
Sträcker Kristus ut sin arm,
Segrande trots tidens larm.

Halleluja, snart den flammar
Evig juldagsmorgon skön.
Då med alla folk och stammar
Få vi stå på Sions krön.
Vi då evigt skola fira
Julfest i vår Faders hus,
Inför tronen uti ljus.

Nils Hylander.

Han blef fattig för vår skull.

Herren Jesus Kristus var från evighet *rik*, härlig och upphöjd. Men, »*ehuru rik*, vardt han fattig för eder skull» (2 Kor. 8: 9). Liksom en rik, helig man icke kan stå i verklig gemenskap med sina fattiga bröder, om han icke af sina rikedomar delar med sig åt deras behof, likaså kunde vår gudomlige Mästare omöjligt hafva gemenskap med oss, om han icke hade gifvit oss del af sina oändliga rikedomar, om han icke hade blifvit fattig för att göra oss rika. Här gäller samma regel som för förhållandet mellan hufvudet och lemmarna. Hade Kristus stannat kvar på sin härlighets tron, och hade vi förblifvit i vårt fallna, förlorade tillstånd, icke fått del af hans frälsning, så skulle från båda sidor en gemenskap hafva varit omöjlig. Den ställning, hvari vi kommit genom fallet, stående utanför nådens förbund, gjorde det lika omöjligt för oss att stå i gemenskap med Gud, som det för Belial är omöjligt att hafva del i Kristus. För att en gemenskap skulle komma till stånd, var det nödvändigt, att den rike fränden delade med sig af sina rikedomar åt sina fattiga anförvanter, att den rättfärdige Frälsaren gaf åt sina syndande bröder af sin egen fullkomlighet, och att vi, de fattiga, de skyldiga, togo emot af hans fullhet nåd för nåd, att sålunda genom detta gifvande och mottagande den ene steg ned från höjden, den andre steg upp från djupen, att de möttes i sann och hjärtlig gemenskap. Ja, den fattige måste göras rik genom honom, i hvilken finnas oändliga skatter, innan han kan dela med sig åt andra. Och den brottslige måste så att säga förlora sig själf i en både tillräknad och meddelad rättfärdighet, innan han kan vandra i renhet, i gemenskap med Gud. Herren Jesus måste kläda sitt folk i sina egna kläder för att kunna gifva dem tillträde till sin härlighets boningar, och han måste två dem, de besmittade, rena i sitt eget blod, för att de skulle kunna lefva ett lif af umgänge med honom.

O, du troende själ, häri består kärleken! För *din skull* blef Herren Jesus »fattig», på det han skulle kunna föra dig till gemenskap med sig själf.

C. H. Spurgeon.

Meddelanden från Redaktionen.

Hvad kostar en missionärs underhåll i Kina?

Den frågan höra vi så ofta missionsvänner framställa, att vi hafva ansett det lämpligt att i vår tidning lämna ett mera direkt svar härpå och då samtidigt till besvarande upptaga de nästan lika ofta förekommande frågorna: *Hvad kostar underhållet per år af en evangelist eller en bibelkvinna i Kina?* Vi hafva särskildt blifvit påminda om denna sak genom br. August Berg, som nyligen af egen maning lämnat oss just de för ett sådant svar behöfliga uppgifterna. Enligt dessa utgör underhållet för ogift missionär, manlig eller kvinnlig, 1,200 kr., för missionärsfamilj (utan barn) 2,400 kr., för infödde evangelister 200 kr. och för infödda bibelkvinnor 100 kr.

Inom Kina-Inlandmissionen ställa dessa siffror sig på följande sätt, enl. hvad br. Berg samtidigt meddelar: För ogift missionär (manlig eller kvinnlig) 1,384 kr., för missionärsfamilj 2,768 kr., för missionärsbarn i skola 378 kr.; för infödd evangelist 225 kr. och för infödd bibelkvinna kr. 112: 50.

* * *

Fröken Thora Hattrem, som under sju års tid arbetat på vårt fält i norra Kina, ehuru underhållen af missionsvänner i Norge, har på gjord ansökan blifvit antagen såsom medlem af S. M. K. Fröken H. har åtnjutit ett års hvila i hemlandet och återvänder till Kina i jan., om Gud vill. Vi vänta att se henne ibland oss på vår missionsfest Trettondag jul i kyrkan vid Floragatan.

Från hemarbetet.

Syföreningens för S. M. K. försäljning.

Såsom förut varit nämndt, skulle denna försäljning äga rum den 28 november i Landtbruksakademiens lokal. Att många vänner varit i verksamhet före försäljningen, däröm vittnade de af vackra och nyttiga artiklar dignande borden. Åtskilligt hade anländt äfven från vänner i landsorten, icke blott handarbeten utan äfven frukt, både torkad och färsk, ost, potatismjöl o. s. v. Ja, hjärtat värmdes blott af att se alla dessa kärleksgåfvor.

Äfven i andligt afseende lät Gud rik välsignelse komma oss till del. Kl. half elfva talade först brukspatron *J. Hedengren.* Utgående från orden: »Han har dött för alla, på det att de, som lefva, icke mer skola lefva sig själfva utan honom, som för dem har dött och uppstått», skildrade han missionen såsom ett *räddningsarbete,* i hvilket alla Guds barn kunna och böra vara med. Pauli ord: »Jag står i skuld», hade under den sista tiden åter och åter kraftigt ljudit för talarens hjärta. Till sin öfverraskning fick han äfven kort före försäljningen af någon för honom okänd missionsvän sig tillsänd en liten sång med just denna rubrik: »Vi stå i skuld». För att flere skulle få del af den lilla sången bad han att nu få sjunga den. Det var en oförgätlig stund. Den enkla lilla sången, sjungen som den var af hjärtat, gick, det förnams, till mångas hjärtan. Vi återgifva den här, i hopp att den för många af missionens vänner skall blifva en ny sporre i arbetet för deras Mästare och Konung.

Vi stå i skuld.

Mel.: 209 i Uppåt.

Vi stå i skuld, vi Herrens vänner,
O, ha vi verkligt det förstått?
Vi stå i skuld till alla dessa,
Som aldrig, aldrig ljuset nått;
Förutan Gud och hopp de vandra
I dödens skugga, dödens ve.
Vi gå mot härlighet och ära —
Mot mörker och mot klagan *de.*

Vi stå i skuld — De återlöstes
Af Mästaren en gång som vi.
Hans hjärta brast för dem i döden.
Hvad ligger icke däruti?
Ha vi då rätt att undanhålla
Dem glädjens budskap en minut?
Säg, månne ej ur dina händer
En gång de skola kräfvas ut?

Vi stå i skuld. I skam och blygsel
Vi böja våra hufvud ned.
Hur hafva år för år vi icke
Likgiltigt vandrat lifvets led!
Vi stå i skuld. Det ordet följe
Oss en och hvar, där fram vi gå.
Och gifve Gud, att snarligt, snarligt
Den tunga skulden gäldas må!

En stor glädje för de närvarande var att få se ibland sig en representant för det folk, för hvilket man arbetade, en ung reformstudent vid namn Moy Ying Fook. Tolkad af missionssekreteraren uttryckte han äfven sin glädje öfver att få se så många samlade till fromma för hans land samt bad att få säga missionens vänner ett tack för hvad de gjort för hans folk. Det hade, sade han, varit en mörk tid för missionsarbetet i Kina, men nu gick missionen framåt öfverallt.

Kl. 1 hade en delvis ny skara af missionsvänner infunnit sig för att lyssna till pastor Lindhagen. På det mest utredande sätt framställdes under detta föredrag med ledning af flere bibelställen, huru Herren vill hafva det med våra *offer* — såsom en offerdag kunde ju nämligen en för missionen anordnad försäljningsdag få betraktas. Man kände, att Herren varit nära och rört vid hjärtana. Det vann därför genklang, när talaren slutade med att föreslå de församlade att böja sina knän för att offra bön och åkallan inför Herren för kinesernas frälsning.

Försäljningen fortgick sedan till kl. 6, då missionär E. Folke en stund talade öfver orden i Es. 21: 11: »Väktare, hvad lider natten? Väktare, hvad lider tiden?» Det var ett djupt allvarligt väckelserop, som under föredraget nådde de församlade. Tungt lades dem på hjärtat deras ansvar att troget stå på sin post för att kunna besvara ropet från hednavärlden. Äfven nu följde en stunds bönemöte.

Försäljningen, som pågick till inemot kl. 8, inbragte i nettobehållning kr. 1,608: 55. Låte nu Herren sin välsignelse hvila öfver såväl de inkomna medlen som öfver gifvare och köpare!

Ännu en kärfve bärgad.

För de missionsvänner, som under årens lopp läst Sinims Land, är *Ma sin-sih* ett kändt namn. Den 19 sistlidne augusti tog Herren hem denne sin tjänare till den eviga hvilan.

Hur väl jag minnes mitt första sammanträffande med Ma. Det var sommaren 1895, då jag gjorde mitt inträde som medarbetare i Tungchowfu distrikt. I sällskap med en evangelist skulle jag rida till en bergsby, där missionär och fru Berg tillbringade sommarmånaderna. Det hade regnat mycket, så att vägarna voro ytterst dåliga och floderna uppsvällda långt öfver sina bräddar. En half mil från byn skulle vi öfver en liten flod, som man i vanliga fall passerade på en stenbro, men nu var vattnet högt, strömmen stark och bron för våra ögon osynlig. Medan vi stodo och funderade på hur vi skulle bära oss åt, kom en korpulent gammal man gående. Han förstod, hvart vi ämnade oss, och sade: »Jag vet, hvar bron är, och skall hjälpa er öfver». Utan vidare steg han ned i vattnet, som gick honom öfver midjan, och förde så åsnan och mig öfver. Jag tackade och bad honom komma till gudstjänsten nästa söndag. Han sade sig hafva varit där flera gånger och kom också ofta den tid, vi ännu stannade i byn. Guds Andes ljus skingrade så småningom mörkret i hans själ, och lika ifrigt som han förr tjänat afgudarna, vittnade han nu för sin nye Herre. Han hade en äldre bror med mycket stor familj; tillsammans voro de öfver 30 personer, som »åto ur samma gryta». Själf hade vår vän inga barn, men hans bror hade gifvit honom en af sina många söner. Mycket motstånd rönte han i hemmet för sin tros skull, men, som han hade god tid att läsa och forska i Guds ord, stärktes han alltmer i anden och blef så döpt ett par år senare. Hans gumma blef småningom ett med honom, och många gånger svarade Herren på deras bönerop, så att äfven hedningarna förvånades. En gång hade hans bror orätt användt en medicin, som han fått hos oss. Han föll i en dvala, såsom hade han varit död. Hedningarna larmade och menade, att det var slut med lifvet, samt ordnade allting för begrafningen. Naturligtvis sade de också, att vi förgiftat honom. Ma fick därför uppbära mycken försmädelse. Men han förklarade: »Brör skall icke dö, Jesus skall uppväcka honom». Och så höllo han och hans gumma i med att bedja, tills den förmente döde återkom till lif. Han lefde sedan flera år därefter.

Husandakt i hemmet öfvade de två gamla, antingen de andra familjemedlemmarna ville lyssna eller ej. De små barnen fingo de alltid med sig. Så ofta gamle Ma kunde, kom han ridande på sin åsna eller ko den $2^1/_2$ mil långa vägen till Tungchow för att tillbringa söndagen med de troende. Tillsammans med andra föreföll han enfaldig och ofta komisk, men i sitt hem var han förunderligt vis. Vid hvarje vårt besök där gladdes vi åt hans lif och vittnesbörd. Omsider började flera af de yngre inom familjen vakna upp öfver sina synder, och nu synas de på allvar vilja följa Herren. Hvarje marknadsdag och söndag gick han in till den närbelägna köpingen och tillkännagaf sin därvaro genom att vandra stora gatan fram, slående på en »gong-gong». Predikant var han icke men föreläste för folket, så godt han kunde, ur böcker, som han medförde. Hvem vet, kanske han i sin enfald fick utså månget lifsfrö, som i sinom tid skall spira upp?

Från att ha intagit en välbärgad ställning sjönk familjen småningom, genom några medlemmars bruk af opium ned nästan till armod. Det oaktadt hade Ma alltid hjärta för de nödställda och sökte hjälpa, så långt han kunde. En liten händelse, som timade under min vistelse i hans by, vill jag omtala. En dag sutto hans hustru och jag och samspråkade på kangen i hans systers hem. Då kom en af småflickorna från Mas hem och kallade på sin gamla farmor. En man hade kommit från grannbyn, sade hon. »Hvad vill han?» »Jo, han vill låna kläder att pantsätta för att få pengar, som han måste betala i morgon,

och farfar tycker, att ni han låna honom er fodrade kofta.» »Nej, jag har ingen kofta för honom att bära till pantbanken. Gå du hem och säg det till farfar!» Flickan gick. Bäst det var, visade sig gamle farfar på gården. »Nu kommer du hem strax», ropade han till sin gumma, »det kan du väl begripa, att vi måste hjälpa vår granne.» Alltså måste hennes kofta vandra till pantlånaren och stanna där, tills vintern kom. Möjligen kunde hon då få igen den.

På grund af de knappa omständigheterna kunde Ma naturligtvis ej undvara något att lägga i kollekten, när sådan upptogs vid församlingsmötena. Han hittade då på ett sätt att skaffa sig några hundra kash, som han kunde få använda efter behag. När hveteskörden kom, tog han en korg och gick ut på åkrarna samt plockade ax på de ställen, där säden var afbärgad. Krypande på knä samlade han sålunda ej så litet, som han sedan tröskade ut med ett klappträ och sålde. Det blef hans kollektpengar.

Förliden sommar öfverenskommo brorssönerna att göra boskillnad. Jorden styckades, lösegendomen delades, och man flyttade hvar för sig. Gubben Ma och hans son fingo därvid 200 kr. skuld men litet nog af det gemensamma bohaget. Strax efteråt kom Ma in till staden. I det yttre var han sig lik, men nog märktes det, att, hvad som skett i hemmet, gjorde honom smärta. Fjorton dar senare kom bud, att han var sjuk och önskade träffa pastorn. Herr Linder var förhindrad att resa, men Kao Mingshuen, vår församlingsäldste, gick dit. Ma var ej illa sjuk men hade fått visshet om att Gud nu ämnade taga honom hem till sig. Bud sändes till hans anhöriga och vänner att komma och träffa honom för sista gången, och för en hvar af dem hade han ett förmaningens och varningens ord. För öfrigt beställde han i allt om sitt hus och sin begrafning. Sin gumma förmanade han att hålla ut troget intill änden och komma ihåg första versen af Joh. evang. Huruvida hon kan fatta den lärdom, han såg däri, är väl ovisst, dock voro nog afskedsorden oförgätliga, manande henne till efterföljd på den väg, han gått. Bön och sång upptogo mycket af hans sista dagar. Söndagsmorgonen tvättade och klädde han sig själf för den sista färden. »I dag är det sabbat», sade han, »på middagen skolen I hålla gudstjänst, och då går jag hem». Gudstjänsten hölls, men kallelsen till Ma dröjde till kvällen. »Frälsningen och äran tillhöra Jesus», voro de sista orden, och så insomnade han i frid utan dödskamp. Alla de närvarande voro slagna med häpnad; de hade aldrig sett någon dö så lycklig. Herr Högman reste dit upp och kom just lagom till begrafningen. Vid densamma förekommo enligt den aflidnes önskan inga hedniska ceremonier. Så är Ma sin-sih nu lyckligt bärgad. Frid öfver hans minne! Hvad han kunde, det gjorde han.

Den gamles bortgång synes hafva fört sonen fram till ljuset. Han har upptagit ringningen på bygatan och föreläsningen. Hvarje kväll och söndag samlas nu de troende till bibelläsning, sång och bön i hans hem. Hans lille son går i skolan i Tungchow.

Kära vänner, bedjen för familjen Ma, att alla dess medlemmar må komma till sann tro på den Frälsare, som gjorde gamle farfar så lycklig i lifvet och i döden

Anna Eriksson.

Meddelanden från fältet.

I *Yuncheng* började evangelistskolan den 1 sept. med 8 elever.

På de andra stationerna togo goss- och flickskolorna åter sin början antingen i slutet af augusti eller början af september. I *Ishi* har flickskolan fått till lärarinna en ung kinesiska vid namn *Chang Manao*, f. d. elev i Puchow flickskola och sedan utbildad till lärarinna i Peking.

Opieasylverksamheten har i alla distrikten pågått under sommarmånaderna, och många hafva afvants. I Sinan t. ex. har en af de infödda medhjälparna, *Chen sien song*, under sin vård haft mellan 40—50 patienter på två olika platser.

Hälsotillståndet bland missionärerna var under sommarmånaderna icke alldeles godt. Flera fall af dysenteri förekommo, likaså ögonsjukdomar. Missionär C. Blom har särskildt lidit af någon halsåkomma.

En stor uppmuntran var det för syskonen att under september få träffas vid konferensen i Yuncheng. Härom skrifver missionär V. Vester bl. a.:

»— — — Mycket uppmuntrande och styrkande var att vid konferensen i Yuncheng se våra kinesiska bröder och systrar samlade till ett 40-tal från alla tre provinserna. Hvilken sång, hvilka vittnesbörd, hvilka predikningar! Ja, att bara se denna skara, se den samlad omkring nattvardsbordet — — nej, det är icke förgäfves att tjäna sin Mästare för kinesernas frälsning. Man glömmer ej lätt en kinesisk konferens lik denna.»

Hänförda missionsarbetare.*

Det är sådana, vi skulle vara! Och en och annan af oss *är* det. Och en och annan har varit det. Men så har hänförelsen svalnat. Kärleken har blifvit ljum. Stort är likväl, om vi ännu fråga oss: hur skall jag få tillbaka kärleken och hänförelsen, och hur skall jag bevara den?

Det var, när Herren Jesus talade till de två Emmauslärjungarna, som deras hjärtan blefvo brinnande i dem (Luk. 24: 32). Herren Jesus, hans ord, hans kärlek, hans lif, död och uppståndelse är källan för den rätta hänförelsen. Om han får tala till oss, så bli våra hjärtan varma för de uppgifter, han förelägger, bli vi hänförda för Guds rikes sak.

Bergbäcken, som kommer från en högt liggande källa, störtar hastig och ifrig nedför fors efter fors. Vattenfallet icke blott dånar, det drifver också väldiga arbeten, det sätter i gång många och stora hjul, invecklade och dyrbara maskinerier, som utföra viktigt och nyttigt arbete. Och hur fick vattnet den kraften? Jo, dess källa låg högt. Hade källan icke legat stort högre än utloppet, då hade nog vattnet icke kunnat uträtta alla dessa ting. Det hade då gått så lugnt, så sakta och långsamt fram, ja, kanske t. o. m. här och där blifvit stillastående och osundt.

Högt skola vi lägga källan för vår ifver, för vårt nit, för Guds rike, för vår hänförelse och vår missionskärlek. Jesus Kristus är den källan. Lägre får den icke ligga.

* Ur Svenska kyrkans missionstidning för november.

Då blefve det ingen kraft, ingen rätt ifver, då blefve det lätt stillastående, död och förruttnelse.

Stort och angeläget är i sanning det arbete, som missionsarbetarna skola utföra. Mycket är det, som behöfver sättas i gång. Därför behöfves också hänförelse, äkta, kristlig hänförelse. Det behöfver han, som såsom vårt sändebud arbetar i fjärran hednaland på en ofta oerhördt hårdarbetad mark, och det behöfva vi, som här hemma arbeta, hoppas och bedja för Guds rikes utbredande till alla jordens folk.

Sm.

Det lilla kan ock vara stort.

Vid ett missionsmöte yttrade en talare följande med afseende på gifvandet till missionen: »Många finnas helt säkert bland mina åhörare, som tänka: hvad är det värdt, att jag i min fattigdom gifver till missionen? Det kan ju knappt bli några öre! Jag ber er, mina vänner, slån upp edra biblar och läsen 2 Kor. 8: 12, så fån I se, efter hvilken måttstock Gud mäter en gåfvas värde!»

Jag vill här framställa en liknelse, som kan belysa samma sak. När jag reste hit, såg jag en liten bäck därborta i bergen och tänkte: »hvart ämnar du dig, lilla bäck?» »Jag vill ned till ån därborta.» »Och du å, hvart tänker du ta vägen?» »Jag vill till floden.» »Och du flod?» »Jag vill till staden för att föra skeppen ut i öppna hafvet, på det att de från aflägsna länder må hämta dyrbara laster.»

På samma sätt frågar jag nu örena, hvart de ämna sig, och de svara: »Till kronorna!» Och när jag frågar dem, svara de: »Till sedlarna, som gå till missionssällskapen, för att användas till underhåll af missionärer och till anskaffande af biblar, så att den rätte Guden må blifva känd, ärad och älskad intill världens yttersta gränser.»

Aug. Berg.

Daggdropparna.

Vid ett »stormöte», som nyligen hölls i norra Shansi, talade en af de infödda predikanterna öfver Ps. 110: 3: »I helig skrud kommer din unga skara inför dig såsom dagg ur morgonrodnadens sköte». Han jämförde härvid daggdropparna, som bildas i den tidiga morgonstunden, med de själar, som födas af Anden just i denna tid, då Guds folk väntar, att morgonstjärnan snart skall uppgå. Han hade nämligen läst om de väckelser, som pågått i Wales, Indien och Amerika. »Ett barn, född af Anden», sade han, »stammar från ofvan. Det kan ej frambringas genom mänsklig kraft. Före daggryningen se daggdropparna ingenting ut. Men när ljuset från himmelen framstrålar, framträda de i all sin härlighet. Då lyser en sol i hvar och en af dem. När solen sedan går upp och börjar skina i sin kraft, försvinna alla daggdropparna. Hvart taga de vägen? Jo, solen tager upp dem i skyn. Så skall också rättfärdighetens sol taga alla barn, födda af Anden, upp till sig själf.»

Denne kines talade vidare om, huru man kan hindra daggen från att falla, och tog därvid en bild från det sätt, hvarpå jordbrukarne hindra daggen från att falla t. ex. på ett melonfält. En eld upptändes på en sådan plats af fältet, att vinden för röken öfver melonerna. »Så», sade han, »kan äfven Andens verksamhet hindras af oss, människor, genom allehanda slag af ohelig eld».

Familjenotiser.

Den 30 oktober skänkte Herren makarna *Guinness* en *dotter*.

I september lämnade d:r och fru Guinness Chenchow för att upptaga arbete i hufvudstaden i provinsen Honan, *Kaifeng-fu*, där C. I. M. har öppnat ett stort sjukhus.

Deras adress är hädanefter: Kaifeng-fu, via Hankow, Honan, N. China.

Litteraturanmälan.

Tillkomme ditt rike är namnet på en missionskalender, utgifven på föranstaltande af Svenska kyrkans missionsstyrelse.

Innehållet är omväxlande och utstyrseln treflig.

Boken börjar med en julbetraktelse af ärkebiskop Ekman. Sedan föres läsaren omkring på de missionsfält, där Sv. kyrkan upptagit arbete, dels i Sydafrika dels i Indien. Gripande skildringar från arbetet bland sjömännen meddelas ock af en bland Sv. kyrkans sjömanspastorer. Korta biografiska upplysningar lämnas till sist om de afrikanska och indiska missionsarbetarne.

Kalenderns pris är 1 kr.

Pastorn och den nutida missionen af John R. Mott, öfversatt af d:r Karl Fries och utgifven på A.-B. Normans Förlag. Pris 1 kr.

Denna bok af ofvannämnde kände författare, resesekreterare inom det kristliga studentvärldsförbundet, har i Amerika bland pastorer och predikanter vunnit en oerhörd spridning, och hoppas vi, att den skall vinna ingång äfven bland ordets förkunnare och församlingsledare i vårt land.

Bokens hufvudsyfte är att anvisa de medel, hvarigenom en troende församlingsledare kan i och för missionen bringa till utveckling de krafter, som kunna ligga slumrande i en församling. Vi hoppas och tro, att denna bok, sakrik och gedigen som den är, såsom allt, hvad John Mott skrifver, skall blifva ett medel både till väckande och stärkande af missionsintresset. Särskildt bedja vi få hänvisa till det sista kapitlet, där förf. framhåller *bönens* betydelse i och för missionsarbetet.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under november månad 1906.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
863.	S. M. R. H. gm L. H., Norrköping	25: —	
864.	F. v. O., Grenna	25: —	
865.	»Tackoffer»	45: —	
	Transport kr.	95: —	

	Transport kr.	95: —
866.	Kaleb till V. Vesters underhåll	10: —
867.	H. K., Lund	10: —
868.	Onämnd, Björkvik	30: —
869.	Hörsta kristl. församling gm P. L., Kumla, till A. Hahnes underhåll	20: —
871.	Kollekt i Qvarns skolhus kr. 4: 14; en ynglings löfte åt Herren 3 kr., E. J. 50 öre; fyllnad 36 öre	8: —
872.	»Tackoffer» d. 8 november	100: —
874.	Kollekt i Köpings kyrka gm E. F.	22: —
875.	K. F. U. K., Köping	10: —
876.	J. B.	10: —
877.	Lilla Sv. Barntidningen, Jönköping	8: 35
879.	E. S., sparb.-m. gm H. P., Göteborg	12: 76
880.	Kollekt på K. F. U. M., Göteborg	24: 10
881.	D:o i Helsingborg gm A. L.	142: —
882.	»En liten gåfva till S. M. K.» Hvetlanda	20: —
883.	Östra Härads Ungdomsförbund till Bloms underh. gm A. S.	100: —
884.	Kollekt i Hvetlanda gm A. B.	30: —
885.	Säfsjö mfg gm J. L.	22: —
886.	A. K., Nässjö, sparb.-m.	4: —
887.	G. W. gm E. S., Jönköping	5: —
888.	H. E—m.	10: —
889.	A. K.	5: —
890.	Okänd	1: —
891.	Till J. Gustafssons underhåll	50: —
892.	Skobo arbetsfören.	50: —
893.	A. S. gm C. O. K., Linköping	5: —
894.	Onämnd gm d:o	1: —
895.	Kollekt gm d:o	11: 40
897.	L. H., Nässjö	5:
898.	A. A., Jönköping	10: —
899.	H. R., Malmö	200: —
900.	Onämnd, Marklunda, Ousby	5: —
901.	Kvinnornas arbetsfören. i Tenhult gm L. M.	87: 25
902.	E. A., Hvetlanda	20: —
903.	Barkeryds mfg gm A. B.	100: —
904.	K. S., Bornholm	20: —
905.	J. A. J., Askeryd, Aneby, gm K. Q.	5: —
906.	Folketorps ungdomsfören. gm K. J., Säbylund	50: —
907.	A. M., Norrköping	100: —
909.	O. »skuld till missionen», Skenninge	25: —
910.	U. S. 1 ställföreträdareskap gm K. M. A. t. S. Engströms underhåll	400: —
912.	F. P., Svensbo & J. P., Grimshult gm M. E. B.	3: 50
916.	G. H., Undersåker	10: —
917.	Kollekt i Fårbo gm M. K.	10: 47
918.	A. D—m gm d:o	5: —
919.	Vänner i Uppsala	23: —
920.	»Ett löfte» gm L. H., Norrköping	5: —
921.	Gen. A. R., Göteborg: G. v. R. 75 kr.; N. P. 50 kr.; L. J. W. 25 kr. till makarna Böllings underhåll	150: —
922.	K. G. M.	10: —
923.	Vid syförening i Gamleby insamlade medel gm P. T.	22: 67
924.	C. R:s sparbössa	10: —
925.	Insamladt vid skördefest i Skärstads n. mfg	20: —
926.	Från vänner i Falun gm E. E.	168: —
928.	C. F. P., Skattungebyn	4: 27
929.	A. E., Västerås	30: —
930.	F., Västerås gm E. F.	15: —
931.	E—gs tackoffersbössa gm M. T., Mariestad	5: —
932.	I. B.	5: —
933.	Onämnd gm E. B.	10: —
934.	J. B. gm M. B.	10: —
935.	P. E., Lindesberg, rabatt å försålda böcker	6: 24
936.	Lilla Sv. Barntidningen, Jönköping	10: —
937.	»Tackoffer» d. 21 nov.	20: —
	Transport kr.	2,397: 01
	Transport kr.	2,397: 01
938.	Förstlingsgåfvan till Kina, syföreningen i Umeå	5: —
939.	Nettobehållningen af försäljningen för S. M. K., Sthlm	1,608: 55
940.	I. v. H.	100: —
941.	Från Jungfrufören. i Huskvarna gm S. P.	50: —
942.	M. L. gm N. O. d:o	10: —
943.	»Från de små i Sundbyberg» gm A. S.	4: —
944.	Från K. F. U. M:s missionskretsar till E. O. Beinhoffs underhåll gm P. W.	503: 26
945.	Tvänne vänner gm J. P., Ofvanmyra	10: —
946.	J. K., Sanda, sparbössemedel	25: —
949.	»Ett löfte»	10: — 4,722: 82

Till särskilda ändamål:

861.	Visby 5-öresfören. till H. Linder för anordnandet af bibelklasser gm M. S.	25: —
862.	I. L. till underhåll af evangelist	25: —
870.	J. T., Randsfjord, till evangelist åt V. Vester	100: —
873.	Till en gosses skolunderhåll från vänner i Malmö	50: —
878.	Filipstads K. F. U. K. till Agnes Forssbergs skola	100: —
896.	A. A., Göteborg, till evangelist	200: —
908.	Betels barn-mfg, Malmö, till Yuong Yuongs underhåll gm A. B.	45: —
911.	E. & N. B. till skolhus i Honan fu	30: —
913.	S. M. K:s gosskolor	5: —
914.	N. K. & L. H., Kristiania, till bibelkvinna	50: —
915.	Från några vänner i Gbg till Changs underhåll i skolan i Peking gm M. L.	60: —
927.	Från vänner i Falun till de hungrande i Kina gm E. E.	32: —
947.	Halfårsunderhåll till Ma Fu-ping, C. R., Malmö	25: —
948.	Från några vänner i Herren till bibelkvinna gm H. S.	50: — 797: —
	Summa kr. för november	5,519: 82
	Under jan.—oktober månader kr.	58,083: 02
	Under jan.—nov. månader kr.	63,602: 84

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Men de som vänta efter Herren, de få förnyad kraft, de uppfara med vingar såsom örnar, de löpa och uppgifvas icke, de vandra och varda icke trötte.

Sparbössor för »Svenska Missionen i Kina» erhållas gratis, då rekvisition därom göres till missionens Expedition.

Missionsfest

hålles Trettondag jul kl. 6 e. m. i Kyrkan vid Floragatan, då äfven sparbössorna för 1906 indragas och nya utdelas. Föredrag af E. Folke m. fl.

"Hans Stjärna i Östern",

Illustrerad missionskalender 1907, 3:e årgången,

tillägnad missionens vänner i hemlandet såsom en tacksamhetsgärd för trogen förbön och kärleksfullt samarbete, af missionärer inom S. M. K. Pris 75 öre häft. Kart. 1 kr.,

Rekvisition insändes till *Sinims Lands Förlag*, Malmtorgsgatan 8, Stockholm. 25 % rabatt, då minst 5 ex. tagas.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.